

Duhovno življenje

Cvetna nedelja
v Slomškovem domu.
Foto Pavel Brula

Veleposlanik RS v Argentinini, prof. Avguštin Vivod, pozdravlja predsednico Michelle Bachellet na slovesnosti nastopa novega mandatarja Pinera v Čilu.

Sorodniki in prijatelji na krstu Katje Brula v cerkvi Marije Pomagaj

Ob 65-letnici odhoda

msgr. ANTON OREHAR

Po uvodniku, ki ga je napisal mons. Anton Orehar ob 25-letnici odhoda, a je še danes aktualen.

1. Rešili smo svoje življenje telesa in duše, ko smo pred 65 leti odšli od doma. Odhod je bila posledica odločitve, ne zadnje ure, temveč preteklih desetletij, ko smo se posamezniki in skupine odločili za svobodno in krščansko pojmovanje življenja in družbenega oblikovanja.

To odločitev so pripravili tisti, ki so posebej od prvega slovenskega katoliškega shoda gradili slovensko življenje na krščanskih temeljih. Iz srca smo hvaležni Bogu, da smo bili tega učenja deležni in tako zavrgli v vsem ateizem in materializem komunizma, ki se je hotel v revoluciji polastiti vseh Slovencev.

2. Ohranjevali smo si življenje, katerega smo golega prenesli čez Ljubelj iz goreče domovine. Ostal nam je problem, kako življenje nadaljevati, čeprav v začetku nismo veliko na to mislili, veseli, da ga imamo. Hvaležni pa smo danes vsem, ki so nam ga po telesu pomagali ohraniti.

Z malim zadovoljni v telesnem pogledu, smo v taboriščih bogato oskrbovali svojo duhovno plat, naravno in nadnaravno - povsem zavestno in svobodno. Prav nič nismo vedeli, kaj nas čaka.

Ko smo se za dolgo naselili v novi domovini, je skrb za telo in dušo začela nihati v svoji važnosti. Objel nas je problem življenja v tujem okolju.

Samo po sebi nas ne bo ohranila skoro mučeniška odločitev pred 25 leti, če ne bomo polno živeli iz nje ne le v besedah, ampak z dejanji. Tako bo tukaj rojeni rod slovenski prepričan, da je bila naša odločitev pred 65 leti resna, ne le posledica trenutnega strahu za telesno življenje.

3. Množili si bomo življenje le skupaj, tako nam govori čas, ko se vse ohranja in izgublja občestveno, drug drugega rešujemo in pogublamo.

Vsajeni po krstu v življenje Cerkve, tega hranimo z resnico Svetega pisma in evharističnim kruhom, v moči katerih so se borile in umirale naše junaške žrtve v revoluciji tudi za nas. Za varuhinjo si znova zatrdimo Marijo Pomagaj po sv. rožnem vencu, ki je bil tolažba naša v časih najhujših stisk. Zato smo živeč iz naukov rajnega škofa Gregorija tudi v l. 1970 obhajali prve petke in sobote začeni z aprilom kot živ spomin našega odhoda v zahvalo za rešitev in prošnje za stanovitost ter pravo življenje v tej deželi.

V naravnem pogledu pa prenesimo vse žrtve za povezanost, ker razcepljenost v boju proti komunizmu tega bolj krepi v sebi in v vplivu med nami, kot pa ga uničuje.

Sklep naj bo, da kot krščanski bratje in sestre v slovenski družini v Argentini ob Kristusu in Mariji ohranimo vero v slovensko življenje.

BREZMADEŽNA IN RDEČI ZMAJ

STANE SNOJ

V Fatimi je Marija leta 1917 govorila trem otrokom tudi o Rusiji, čeprav niso vedeli, kaj je to! Prav v dneh Marijinih prikazovanj v Fatimi so se zgodile v Rusiji zgodovinske spremembe. Tri tedne pred prvim prikazanjem v Irijski globeli sta prišla iz Švice v Rusijo v zaplombiranem vagonu revolucionarja Lenin in Trocki. Pod njunim vodstvom je v času prikazovanj zmagala nato socialna revolucija v Rusiji. Tri tedne po zadnjem prikazanju v Fatimi so novembra 1917 prevzeli popolno oblast v Petrogradu boljševiki, nakar so zmagali še v Moskvi in dobili oblast čez vso prostrano Rusijo.

Vidkinja s. Lucija je razodela tisti del skrivnosti, ki govori o Rusiji, komunizmu in preganjanju vernih. Marija je otrokom povedala tudi, naj posvetijo Rusijo njenemu brezmadežnemu Srcu in potrdila, da se bo posvetitev končno izvršila in da se bo Rusija nato spreobrnila. Napovedala je tudi

severni sij, ki bo naznanjal začetek druge svetovne vojne (leta 1939), ter tretjo fatimsko skrivnost, ki se je izpolnila 64 let kasneje. Zanimiva je primerjava dne, ko se je Marija prvič prikazala v Fatimi (13. maja 1917) z dnem (13. maja 1981 ob 17,19), ko je Ali Agca skušal umoriti Janeza Pavla II.

Ta papež je 25. marca 1984 res posvetil svet in Rusijo Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Za tem se je v pičlih šestih letih svet korenito spremenil: konec mrzle vojne, padec nekaterih komunističnih režimov, padec berlinskega zidu, razpust sovjetskega imperija. In vse to brez preliivanja krvi! Pa ne samo to. Bili so tudi zanimivi in zagonetni znaki in podrobnosti.

Če se spomnimo datumov najvažnejših dogodkov te velike spremembe, odkrijemo, da sta se oba zgodila na katoliški praznik. Razpad Sovjetske zveze, na primer, se je zgodil, ko so se sestali predsedniki Rusije, Ukrajine in Belorusije, da so ob koncu sestanka oznanili njen formalen razpust. To je bilo na **praznik Brezmadežne, 8. decembra 1991**. Zveza med tem praznikom in posvetitvijo Rusije Marijinemu brezmadežnemu Srcu je jasna.

Konec sovjetskega komunizma pa je bil potrjen na dan, ko so sneli rdečo zastavo, ki je desetletja plapolala v Kremlinu, in namesto nje izobesili rusko zastavo. To se je zgodilo **na Božič, 25. decembra 1991**, na enega največjih praznikov krščanstva.

Ko se je krvavo dvajseto stoletje nagnilo v zaton, ko se je doba, ki se je pričnela v znamenju fatimskih videnj, bližala koncu, so se začeli širiti glasovi o podobnih, nerazumljivih prikazovanjih »Gospe« na hercegovskem Balkanu v

Kremlin v Rusiji

MARIJINA PODOBA v spisih Marije Valtorte

UVOD

Marija Valtorta je na poseben način veliko pripomogla k mariologiji. P. Gabriele M. Roschini, eden največjih mariologov, je v knjigi *La Madonna negli scritti di Maria Valtorta* (Marija v spisih M. Valtorte) na 256 straneh zbral vse, kar se v njenih spisih nanaša na Marijo. Mariologija M. Valtorte je ocenjena kot »nuova, biblica, fresca« - »nova, biblična, sveža«.

Danes objavljamo dva odlomka in njuno razlago iz *Quadernov* - Zvezkov, treh zajetnih knjig na 2361 straneh in iz *Lezioni sull' Epistola di Paolo ai Romani* (Iz razlage Pisma Pavla Rimljanom).

S tem želimo razveseliti vse Marijine častilce... ker vsaj zanje naj bi veljalo: »O Mariji nikoli dovolj.« Obenem pa želimo na ta način seznanjati naše bralce o spisih in življenju M. Valtorte, ki je toliko ljubila njo, katere ime je nosila.

ZARJA MORSKE ZVEZDE

6. januarja 1948

»Božja jeza se namreč razodeva iz nebes nad vsakršno brezbožnostjo in krivičnostjo ljudi, ki s svojo krivičnostjo dušijo resnico« (Rim 1,18).

Presveti avtor govori:

»V poprejšnji razlagi sem pozval k obrambi verske misli, da bi imeli rešenje in mir. Božja jeza se namreč razodeva z nebes, kadar kakšno ljudstvo podleže brezbožnosti in krivičnosti. Največja brezbožnost, največja krivičnost pa je: žaliti Boga, zasmehovati vero, jo napadati, jo ugašati v glavah, ji biti zavestno in premišljeno nepokoren v vseh njenih zapovedih.

Da se božja jeza razodene, niso potrebne strele. Tudi ne poplave in potopi. Dovolj je, da vas Bog prepusti

vam samim, da si sami pripravite smrt, tesnobo, obup. Božja jeza se ne kaže toliko v kaznih; resnična, nespremenljiva jeza se bo razodela tako, da vas bo prepustila vam samim. Kar vi imenujete božja jeza - vojne, divja rušilna sredstva, poplave, kuga - še niso nespremenljiva, popolna jeza. To so očitki in opozorila Očeta, ki je razžaljen, a si še prizadeva, da bi krivim otrokom pomagal in jim odpustil.

Ko bosta brezbožnost in krivičnost v srcu 99 % človeštva, ko bosta duhovna in materialna brezbožnost in krivičnost segli v vse družbene sloje in bo gnusoba prodrla celo v Božjo hišo, gnusoba opustošenja (Dan 9,20-27; Mt 24,15-25; Mr 13,14-23), o kateri govori prerok in to potrjuje Beseda - in še niste dali pravega pomena besedi 'opustošenje', o kateri je rečeno, da je znamenje konca,

vasici Medjugorje. Bilo je 24. junija leta 1981, na god Janeza Krstnika, ko je skupina mladih deklet in fantov prvič videla na hribu Crnice prikazen Gospe z vencem dvanajstih zvezd. Ta dan je bil nekaka priprava. Naslednjega dne, 25. junija, se je pričel pogovor med vidci in med Gospo, ki se je kasneje predstavila kot 'Blažena Devica Marija' pa tudi kot 'Kraljica miru'.

Desetletje, zaznamovano z dogodki v Medjugorju, je prineslo zlom komunističnega imperija po vsej Evropi. Obe državi, ki sta bili nosilki nasilnega ateističnega sistema, Sovjetska zveza in Jugoslavija, sta razpadli. Iz razvalin so pričele vstajati nove države. Natanko deset let po prvem pogovoru nebeške 'Gospe' z mladimi vidci, 25. junija 1991, je Republika Slovenija oklicala svojo samostojnost. Tudi ko je slovenski parlament odločal o naši državni osamosvojitvi, se je v okviru takrat še skupne države Gospa prikazala ljudem, kot vedno na ta dan, ob tri četrt na sedem zvečer.

Marija je medtem izrazila željo, da bi postal 25. junij praznik Kraljice miru. Verni Slovenci smo potemtakem v junijskih dneh, v dneh, ko se spominjamo pomorjenih domobrancev in vseh žrtev komunističnega terorja med nami, lahko resnično praznično razpoloženi. Praznovanje slovenske državnosti je in bo vedno neločljivo povezano s spominom na slovenske mučence in s praznikom Nje, ki je kači glavo strla.

Očaran nad svetostjo in modrostjo svojega učitelja je neki novinec vzneseno dejal:

"Želim te posnemati v svetosti, oče!"

Veliki oče Janez je odgovoril:

"Raje vidim, da me presežeš, kot da me posnemaš."

in to tudi bo - takrat vas Bog ne bo več opominjal z očetovskimi kaznimi, ki, žal, res rešijo le malo ljudi, večina ljudi je že v službi Satana, temveč vas *bo prepuštil vam samim*. Umaknil se bo. Ne bo več klical na odgovornost. Vse do trenutka, ko bo vzgib njegove volje ukazal angelom, naj odtrgajo pečate (Raz 6), zatrobijo na štiri trombe (Raz 8,6-11), spustijo orla treh nesreč (Raz 8,13), potem pa bo, o groza!, zatrobila peta tromba (Raz 9,1-12) in Judež poslednjih časov bo odprl žrelo brezna (Raz 9,1-12), da bo prišlo ven, kar je človek želel bolj kakor Boga.

Kdaj? Kdaj? Ste že v tem času ali pa boste zdaj zdaj vstopili vanj? Bojite se. Sprašujete se ... Vendar se ne kesate. Ne boste zvedeli, kdaj bo. Zapisano je v srcih sedanjih pre-rokov, a je zapečaten, kar jim je povedalo sedem gromov, in tega ne bodo povedali (Raz 10,1-7).

Tedaj pa bo prišla kakor miroljubna zvezda nad grozo in strah razviharjenih valov - vsa zemlja bo razburkana kakor morje ob nevihti in vsi ljudje se bodo utapljali kakor v morju ob nevihti, razen Božjih služabnikov, ki bodo v Petrovem čolnu, zvesti svetemu Mornarju - in tedaj bo prišla zarja Morske zvezde, znaniške vzhoda, zadnjega prikazanja Jutranje zvezde (Raz 2,28; 22,16).

Ob drugem, zadnjem prihodu Jagnje Božje (Jn 1,29-30), Odrešenik, Sveti svetih, ne bo imel za predhodnika spokornega puščavnika (Mt 3; Mr 1,1-11; Lk 3,1-22), nasoljenega z bičanjem in ki soli grešnikom, da bi jih ozdravil teže in jih naredil gibčne za Gospodov sprejem, temveč bo imel za glasnika našega Angela, Njo, ki je kljub telesu bila serafin, Njo, v kateri sem prebival, in ki ne bi bil mogel imeti milejše in vrednejše, nad vse ljubljeno Skrinjo zaveze iz čistega zlata, ki me še obdaja, kakor jo obdajam jaz, in ko bo preletela nebo; izžarevala bo svojo ljubezen, da bo Kralju kraljev pripravila odišavljeno in kraljevsko pot in da bo pripravila - da bo spočela in rodila, v zadnjem materinstvu - čim več potomstva živih, ki so in bodo hoteli biti rojeni za Gospoda (Raz 13).

Poglejte tja, na vzhod časov ... Nad temo, ki vedno bolj gosta in pre-

kleta pokriva Zemljo, se že zarisuje nad vse mila zarja. To je Marijin čas, ki prihaja. Zadnje usmiljenje, ki ga je moja Ljubezen iznašla za vas.

Njena pot bo dolga. Nasprotoval ji bo njen večni sovražnik, ki je sicer premagan, a jo vseeno vztrajno moti in napada. Ljudem skuša zatemniti razum, da ne bi spoznali Marije. Ugaša vero vanjo. Ustvarja meglo. Brizga blato. Toda Morska zvezda je previsoko nad okuženimi valovi. Šla bo čez in blato ne bo umazalo roba njene obleke. Spustila se bo, nagla kot nadangel, da napiše na čelo vernikov, rešenih za večno kraljestvo, poleg črke *tau* (Ezk 9,4-6; Raz 7,1-8) svoje znamenje. In ob dotiku Njene roke, ki je Mati Življenja in Vir Rešenja, se bosta naselili v njihovem duhu trdnost in mir.

Blagoslovljen Bog, ki je dal prečisti Zvezdi, da je začela svojo pot; z blagostjo svoje ljubezni naj bi vas pritegnila k Bogu, usmiljena, poslednja Rešiteljica - ob vedno globljem oddaljevanju od Boga, razžaljenega z grehi ljudi - ki teši dobre duhove.«

Lezioni sull' Epistola di Paolo ai Romani, str. 43-46

ZDRAVA, MARIJA

3. septembra 1943

Jezus govori:

»Blažene ustnice in pota, na katerih se izgovarja: 'Zdrava, Marija'.

Zdrava: pozdravljam te. Vsi, od najmlajšega do najstarejšega, od otroka do staršev, od podrejenega do starešine so po zakonu človeške omike, pač kakor nanesejo prilike, dolžni pogosto in obvezno spoštljivo in ljubeznivo pozdravljati.

Moji bratje ne bi smeli prikrajšati za to dejanje ljubezni in spoštovanja svoje popolne Mame, ki jo imamo v nebesih.

Zdrava, Marija: To je pozdrav, ki očisti ustnice in srce, saj ne moreš zavestno in občuteno izgovoriti teh besed, ne da bi čutil, da postajaš boljši! To je prav tako, kot če se približaš viru angelske luči in oazi cvetočih lilij.

Zdrava, beseda angela, ki vam jo je dovoljeno izreči, da pozdravite tisto, ki jo z ljubeznijo pozdravljajo tri

večne Osebe; klic, ki rešuje. Imejte ga vedno z ljubeznijo na ustnicah. Vendar ne kot mehaničen izraz, iz katerega bi bila duša izključena, ampak kot vzgib duha, ki se sklanja pred kraljevskim dostojanstvom Marije in je usmerjen k njenemu materinskemu srcu.

Ko bi znali te besede, pa čeprav samo ti dve besedi, izreči v pravem duhu, bi bili boljši, čistejši, ljubeznivejši. Oči vašega duha bi bile tedaj uprte v Marijo in njena svetost bi vstopila v srce skozi to notranje zrenje. Ko bi jih znali izgovarjati, ne bi nikoli obupali. Ona je vir milosti in usmiljenja. *Vrata božjega usmiljenja se ne odpirajo samo na dotik rok moje Matere, ampak tudi ob njenem preprostem pogledu.*

Ponavljam: blažene ustnice in pota, na katerih se izgovarja: Zdrava, Marija! Ampak, če se izgovarja prav. Kajti, če je res, da se iz Boga ne sme norčevati, je prav tako res, da se Marije ne sme varati.

Vselej vedite, da je Ona Očetova Hči, Sinova Mati, Zaročenka Svete-ga Duha in da je njeno združenje s Trojico popolno. Zato ima od svojega Gospoda moč, inteligenco in modrost. In vse to ima v absolutni polnosti.

Zastonj greste k Mariji z dušo, umazano od pokvarjenosti in sovraštva. Ona vam je mati in zna zdraviti vaše rane, toda hoče, da si vsaj želite ozdraveti.

Kaj pomaga zateči se k Mariji, Najčistejši, ako, čim se oddaljite od njenega oltarja ali čim nehate izgovarjati njeno ime, telesno grešite in preklinjate? Kaj pomaga obrniti se k Mariji, Usmiljeni, če imate takoj potem ali celo istočasno v srcu jezo in na ustnicah preklinjanje bratov?

Kako vam naj Odešiteljica priskrbi rešitev, če vi s svojo pokvarjeno voljo to rešitev uničujete?

Vse zmore Božje usmiljenje in Marijina moč, toda zakaj postavljati na kocko večno življenje in pričakovati, da bomo dobro pripravljeni za kesanje ob smrtni uri? Ali ne bi bilo dobro, ker ne veste, kdaj boste poklicani k mojim vratom, da bi bili pravi Marijini prijatelji vse življenje in bi tako imeli zagotovilo zveličanja?

Kajti, ponavljam, prijateljstvo z

Marijo povzroča popolnost, ker vliva in pretaka kreposti izbrane Prijateljice, ki se je ni sramoval Bog in vam jo je dal kot krono odrešiteljskega dela svojega Sina. Jaz, Kristus, sem vas odkupil z bolečino in krvjo; Ona - Marija - z bolečino in svojim jokom, hotela pa bi vas odrešiti tudi s svojo ljubeznijo in svojim nasmehom.«

I quaderni del 1943, str. 300-302

Rožni venec

MARIJAN JAKOPIČ

Večer se sklonil je do nas,
za mizo z nami se je vsedel,
svetilka komaj da brli,
v kotéh se božji mir je vlegel.

In z molkom vsi, brat, oče, mati,
sam Bog je z Materjo med nami,
debele jagode objema
siv ded z zgaranimi rokami.

Kdo vidi vzdih, solze skrite,
ki jagode so orosile?
Kdo čuti ustnice tresoče,
ki te v slovo so poljubile?

Advent in božič, dan Vstajenja,
so kakor čudežne postaje,
ko Bog prebiva v naši sredi
in z nami meni se najraje.

Da, rožni venec, kaj mi daješ,
nikdar umel ne bom, nikoli,
ko mi na steni star in skromen
kot mati kličeš: pridi, moli!

Čutimo s Cerkvijo!

Nameni Apostolata molitve

MAJ

SPLOŠNI NAMEN: Da bi odpravili žalostno in sramotno trgovino z ljudmi, katere žrtve so na žalost milijoni žena in otrok.

Med najbolj sramotne, krivične in žaljive pojave našega časa spada gotovo trgovanje z ljudmi. Ta moderna oblika suženjstva zajema na milijone ljudi in je razpredena po vseh kontinentih. Žrtve se proti njihovi volji izkoriščajo večinoma za spolne usluge in kot ceno delovno silo. Po podatkih Mednarodne organizacije za delo (IWO) je bilo leta 2005 trgovanje z ljudmi na tretjem mestu med najbolj dobičkonosnimi posli, takoj za trgovino z mamili in trgovino z orožjem in je organiziranim kriminalnim združbam prinašalo kar 32.000 milijonov dolarjev letno.

Sveti sedež se zaveda resnosti in večplastnosti tega problema in ga obsoja kot hudo kršitev nedotakljivosti človekovega dostojanstva. Podpira vse pobude in prizadevanja vlad, skupin in posameznikov, da bi izkoreninili to nemoralno in zločinsko dejavnost ter poskrbeli za žrtve. Na prvem mestu je potrebno izboljšati življenjske pogoje najrevnejših slojev, ki so najbolj ranljivi in često prisiljeni iskati boljše razmere tudi za ceno hudih tveganj. Mnogo je še držav, ki na tem področju še nimajo urejene zakonodaje, niti glede osvobajanja in nudenja pomoči žrtvam niti glede odmerjanja ustreznih pravičnih kazni povzročiteljem. Hitrih in enostavnih rešitev ni mogoče pričakovati, saj korenine tega pojava segajo v samo makro-gospodarsko strukturo. Nujno je usklajeno izvajanje preventivnih ukrepov, ozaveščanje ljudi, reševanje konkretnih primerov in skrb za žrtve, ki potrebujejo zdravniško pomoč, psihosocialno svetovanje,

nastanitev in seveda dostop do zaposlitve.

Sveti oče nas z molitvenim namenom tega meseca vabi, naj si po svojih močeh prizadevamo, da bi bil ta madež izbrisan iz človeške družbe. Prav je, da smo o trgovini z ljudmi obveščeni, da sodelujemo s tistimi, ki se borijo proti nji in jih podpiramo z molitvijo.

MISIJONSKI NAMEN: Da bi duhovniki, redovniki, redovnice in laiki, vključeni v apostolsko delo, znali vzbujati misijonarsko navdušenost v skupnostih, ki so jim zaupane.

Papeč nas v tem mesecu spodbuja, naj razmišljamo o svoji apostolski naravnosti, o milosti krsta, po katerem imamo vsi, vsak svoje, misijonsko poslanstvo. Naj bi se navduševali za misijone, za pomoč Cerkvi v Afriki in Aziji in povsod, kjer je pokrajina potrebna prve ali nove evangelizacije. Misijonski namen kaže na stvarnost vedno večjega pomanjkanja duhovnikov in redovnikov in na vse večjo prisotnost laikov pri evangelizaciji. Laiiki so dejavni v Cerkvi ne zato, ker je premalo duhovnikov, ampak po svojem poslanstvu, ki so ga prejeli po krstu. Vsi smo Cerkev in vsi smo del apostolskega telesa, skrivnostni Kristus, ki mora rasti in se razvijati v vsem človeškem rodu.

Mislimo na primer na temeljna krščanstva občestva, ki pričujejo za evangelij. To so predvsem žive župnije pod vodstvom župnijskih pastoralnih svetov, skupine mladih in zakoncev, molitvene in svetopisemske skupine, karitativni delavci, časnikarji, vzgojitelji in predvsem starši, ki imajo skladne družine, za katere pravimo, da so Cerkev v malem.

Potrebni so nam laiški voditelji na vseh področjih. V njih naj bi žarel ogenj navdušenosti, ki bi vnel tudi druge. Če namreč neka skupnost nima te misijonske, apostolske naravnosti, ni del žive Cerkve, ampak bolj ali manj suha veja na njenem telesu. In ker omenjamo milost svetega krsta, nujno pomislimo, da naše delo za Cerkev navdihuje Božji Duh, saj Cerkev ni neka svetna organizacija, ampak Kristusovo skrivnostno telo. V trenutkih osebne molitve se poglobljamo v to skrivnost in dobivamo novih spodbud za apostolat, za prostovoljstvo in služenje bratom in sestram.

SLOVENSKI NAMEN: Da bi (načrtovani) slovenski evharistični kongres utrdil vero, da je po evangeliju, Cerkvi in evharistiji resnično Jezus navzoč med nami.

Če verujemo, da je Jezus Kristus Bog in človek, potem vemo, da je vedno med nami in z nami. Njegovo navzočnost odkrivamo in doživljamo na različne načine. Za večino ljudi je zelo otipljiva njegova prisotnost v stvarstvu, saj Bog po njem, v njem in zanj ustvarja svet. Najbolj pa je prisoten v človeku, saj smo njegova podoba in stvaritev, ustvarjena v Jezusu Kristusu. V Cerkvi pa doživljamo njegovo prisotnost, ko prebiramo, poslušamo Božjo Besedo, kajti on sam nam po njej govori. Še bolj se nam približa po zakramentih, posebno po evharistiji, ko se hranimo z njegovim telesom in pijemo iz keliha. Večje bližine in prisotnosti Boga po Jezusu Kristusu si človek ne upa

niti misliti! Pred tako Božjo ljubeznijo, ki se nam podarja v ev-

haristični skrivnosti, ne more človek drugega, kot da obmolkne in moli. Nič manj ni skrivnostna Jezusova navzočnost v »malih«, o katerih govori večkrat, z njimi se preprosto identificira. Jezus pravi, karkoli storimo tem, storimo njemu samemu. Drugi vatikanski koncil pa poudarja še eno posebno Jezusovo navzočnost v duhovniku, kot njegovemu služabniku, ki ga je poklical v svojo službo.

Res za vse te oblike in načine Jezusove prisotnosti med nami je potrebna osebna vera, ki ni nikoli dovolj močna. Ostane prošnja: Pomnoži nam vero!

SVETNIK V MESECU FLORIЈAN, mučenec umrl ok. 304 4. maj SILVESTER ČUK

Današnji godovnjak sveti Florijan, čigar ime v slovenskem prevodu pomeni Cvetko, spada med najbolj znane in najbolj češčene ljudske svetnike. Na mnogih hišah vidimo podobo ali kip rimskega častnika s čelado in zastavo ter z vedrom ali golido v roki, ko gasi gorečo hišo ali vas pod seboj. Njegove podobe spet krasi mnoge obnovljene ali nove gasilne domove po Sloveniji, kajti sveti Florijan je zavetnik gasilcev, tistih pogumnih ljudi, ki priskočijo na pomoč ob nenadni naravni nesreči - predvsem požaru ali poplavi pa tudi ob potresu. Ko se je po naših domovih še redno molilo, so pri angelovem češčenju ali pri večerni molitvi dostavljali očenaš »v čast svetemu Florijanu, da bi nas varoval časnega in večnega ognja«.

Iz življenja svetega Florijana vemo le malo zanesljivega. Menda se je rodil v bližini današnjega Dunaja. Po rimskem martirologiju (svetniškem koledarju) je bil rimski uradnik v mestu Celtium, današnjem St. Poltenu. Med preganjanjem kristjanov za časa cesarja Dioklecijana je tudi v rimski provinci Norik izšel ukaz, da mora vsakdo darovati rimskim poganskim bogovom ali pa umreti. Državni namestnik Akvilinij je poskrbel za strogo izvajanje tega ukaza tudi v Noriku. Florijan je bil kot rimski vojaški uradnik tisto leto (najbrž 304) pri posadki v Lauriacu (današnji Lorch pri Linzu). Akvilinij je

lovil kristjane po vsem Noriku. Ko je Florijan, ki je bil nekaj časa odsoten, to zvedel, se je takoj vrnil v mesto, da bi preplašenim kristjanom vlil poguma s svojim zgledom.

Ko se je vračal v mesto, je srečal četo vojakov, ki jo je poslal Akvilinij, da polovi še druge kristjane in jih pripelje predenj. Florijan je vojakom takoj priznal, da je kristjan. Prijeli so ga in ga odvedli pred Akvilinija, ki ga je skušal pregovoriti, naj daruje bogovom. Florijan je to odločno zavrnil in je neustrašeno priznal svoje krščansko prepričanje rekoč, da je pripravljen za Kristusa pretrpeti tudi najhujše muke. Ko se je Akvilinij iz njega norčeval, je Florijan prosil Boga za pomoč. Akvilinij je vojakom ukazal, naj Florijana prebičajo, potem pa mu z ostrim železjem tržejo

meso s pleč. To mučenje je Florijan pogumno prestal. Tedaj je cesarski namestnik odločil, naj Florijana vržejo v reko Enns. Vojaki so mu okoli vratu navezali težak kamen in ga vrgli v valove narasle reke. Legenda ve povedati, da je Florijan klečal ob bregu reke in molil in nobeden izmed vojakov si ga ni upal potisniti v globoko vodo. Nenadoma se je do njega prerinil mlad človek in ga sunil, da se je zvrnil v reko. Ko se je surovež nagnil čez ograjo mostu, da bi videl utaplajočega se Florijana, je nenadoma popolnoma oslepel.

Telo mučenca Florijana so pokopali verniki. Pozneje so nad njegovim grobom sezidali kapelo, okoli katere je zraslo naselje in v bližini benediktinski samostan, katerega so Madžari leta 900 porušili, kasneje pa je bil nanovo

pozidan. Za svojega zavetnika časti svetega Florijana mesto Dunaj. Bolj kot to je pomembno dejstvo, da so si tega svetnika za svojega zavetnika izbrali gasilci.

Znani slovenski narodopisec dr. Niko Kuret meni, da je sveti Florijan izrinil neko pogansko božanstvo, in sicer vodno božanstvo, ki je »imelo na skrbi rodovitnost zemlje«. In to zadevo so kristjani najprej izročili svetemu Florijanu. Šele kasneje so se mu začeli priporočati za pomoč pri požarih.

Ime Florijan je pri nas bolj redko, še manjkrat slišimo ime Florijana, pogostejši pa sta slovenski različici Cvetko ali Cveto in Cvetka. Vsi, ki to ime nosijo, pač že dolgo vedo, da danes godujejo.

Občestvo in poslanstvo

Vse zediniti v Kristusu

FRANÇOIS X. NGUYEN VAN THUÂN (21)

Ecclisia de Trinitate - Cerkev iz Trojice je torej v svoji notranjosti skrivnost občestva v konkretnosti prostora in časa. Toda prav tako postane orodje za udejanjenje Božjega načrta s celotnim stvarstvom: zediniti vse v Kristusu in v trinitarni enoti (prim. C1). »Občestvo poraja občestvo in se bistveno oblikuje kot misijonarsko občestvo,« pravi apostolska spodbuda *o krščanskih laikih*. In razlaga: »Občestvo in poslanstvo sta globoko združeni, se med seboj prežemata in se medsebojno vključujeta, tako da je občestvo izvir in hkrati sad poslanstva, občestvo je misijonarsko in poslanstvo je namenjeno občestvu« (št.32).

Iz tega vzniknejo neposredne posledice za evangelizacijo.

»Biti moramo v zelo globokem občestvu z Bogom,« je dejal Janez Pavel II. rimskim duhovnikom, »da bi nadaljevali njegovo občestveno poslanstvo, njegovo božje, trinitarno poslanstvo. Čedalje bolj moramo biti v občestvu med seboj, zedinjeni med seboj, ker je to posledica naše podobnosti - smo po Božji podobi in sličnosti - naše krščanske poklicanosti. To je tudi zahteva evangeljske, misijonarske, pastoralne strategije.«

V službi edinosti Cerkve

Toda pogledjmo nase v tej Cerkvi, ki je hkrati občestvo in poslanstvo.

Kot sinovi Cerkve smo poklicani k temu, da smo tudi služabniki Cerkve. Živimo od nje in živimo zanjo, pripravljeni smo dati življenje zanjo kakor Pavel iz Tarza, Ignacij Antiohijski, Avguštin Hiponski in vsi cerkveni očetje. Kot sinovi Cerkve smo poklicani, da tako kakor oni postanemo očetje in matere Cerkve. Kako naj bomo apostoli, mučenci, spoznavalci, učitelji? Terezija Deteta Jezusa pravi: »V srcu Cerkve, svoje Matere, bom ljubezen,« kajti - to so še zmeraj njene besede - Jezus »sploh ne potrebuje naših dejanj, ampak samo našo ljubezen«.

V tej Cerkvi-občestvu se naš značilni način, kako biti ljubezen, izraža v službi rimske kurije. Gre za resnično služenje, za *diakonijo* po vzoru samega Kristusa, ki »ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge« (Mr 10,45). »Zatorej je potrebno,« razlaga konstitucija *Dobri pastir*, »razumeti in izvajati oblast v Cerkvi v skladu z načeli služenja« (št.2), da »bi se občestvo čedalje bolj vzpostavljalo, imelo moč in še naprej prinašalo svoje čudovite sadove« (št.1).

Zelo konkretno okolje, v katerem moremo udeležati to našo značilno službo občestva, je vsekakor sprejemanje škofov ob obisku *ad limina*. Obiski *ad limina*, beremo v *Dobrem pastirju*, morajo biti »poseben trenutek tega občestva, ki tako globoko odloča o bistvu Cerkve« (št.5).

In kako bi se tukaj ne ustavili in se zavedali, da ta naša diakonija zahteva predvsem obče-

tvo med nami? Tudi za nas kot posameznike in kot urade in dikasterije je vzor Trojica. Kakor od celotne Cerkve se še bolj tudi od nas zahteva, da živimo *drug z drugim, drug za drugega, drug v drugem*. Tedaj bodo škofje, ki prihajajo z različnih celin, našli 'skupnost', »trajno dvorano zadnje večerje.«

»Pupilla oculi - punčica očesa«

Janez Pavel II. v svoji knjigi *Dar in skrivnost* pripoveduje, kako so mu kot mlademu duhovniku svetovali, naj v večno mesto ne pride samo zato, da bi študiral, ampak »da bi se naučil samega Rima«. V srcu tega Rima je rimska kurija.

V svojem dikasteriju v teh letih nisem sprejemal samo diplomatov, ampak tudi številne skupine duhovnikov, semeniščnikov, laikov, odraslih in mladih, ki so prihajali od daleč in so si želeli spoznati delo rimske kurije. Vendar nisem imel toliko stika s cerkvenimi študenti, ki imajo srečo, da se morejo oblikovati v prestolnici krščanstva in so 'punčica očesa' Petra in apostolskih naslednikov. Ti pogosto poznajo kurijo samo po pisanju časnikov. Kako jo bodo mogli v prihodnosti ljubiti in z njo sodelovati, če je danes ne poznajo od blizu?

Ko mislim na vzgojo duhovnikov, redovnikov, redovnic in laikov v središču veselje Cerkve, se mi zdi zelo pomembno in celo bistveno najti način, da damo vsem možnost, da v času svojega bivanja vsaj enkrat pridejo v poglavljen stik z rimsko kurijo. Diplomati bodo lahko dobili tudi drugje, ne bodo pa mogli drugje dobiti 'rimske izkušnje'.

Kako more ribica nositi upanje

To premišljevanje bi rad končal s pripovedjo o nadvse preprosti izkušnji, ki je tudi iz časa mojega zavora.

Težko si je predstavljati, s kolikšno tesnobo so naši verniki v letih trde preizkušnje (od leta 1958 dalje), tvegajoč kazen ali zapor, ker je šlo za 'tujo reakcionarno propagando', skušali poslušati vatikanski radio, da bi čutili utripanje srca vesoljne Cerkve in bi bili zedinjeni s Petrovim naslednikom.

Pozneje sem to izkusil tudi sam.

Bil sem v samici v Hanoju, ko mi je nekega dne neka gospa s policije prinesla majhno ribo, ki bi jo moral skuhati. Takoj ko sem videl ovoj, je v meni vzdrgotalo veselje, vendar sem se zadržal, da bi ga pokazal navzven. Veselje ni bilo zaradi ribe, ampak zaradi časopisnega lista, v katerega je bila zavita: dve strani časopisa *L'Osservatore Romano*. Kadar je v tistih letih vatikanski časopis prispel na pošto v Hanoj, je bil pogosto zaplenjen in prodan na trgu kot papir. Ti dve strani sta bili uporabljene za zavijanje ribice. Počasi, ne da bi bili pazniki opazili, sem dobro opral ti dve strani, da bi z njiju odpravil smrad, dal sem ju na sonce, da sta se posušili, in sem ju shranil kakor nekakšno relikvijo.

Zame sta bili v režimu v samici ti dve strani znamenje občestva z Rimom, s Petrom, s Cerkvijo, objem iz Rima. Ne bi bil mogel preživeti, če se ne bi bil zavedal, da sem del Cerkve.

Danes živimo v svetu, ki zavrača vrednote civilizacije življenja, ljubezni, resnice; naše upanje je Cerkev, *Imago Trinitatis* - podobna Trojice.

Dalje prihodnjič

**PAPEŽ PREJEL
»PISMA O DNEVNEM
MUČENIŠTVU«
BLAŽENEGA STEPINCA**

*Napisana v ječi, so prispevek
za Duhovniško leto*

»Izredno!« S to besedo je Benedikt XVI. ob priložnosti splošne avdience 10. marca sprejel knjigo v italijanščini, ki je zbrala pisemsko dopisovanje blaženega kardinala Alojzija Stepinca, zagrebškega nadškofa v letih od 1937 do 1960. Tudi nje- ga je, kot vemo, preganjal komunistični režim.

Knjiga z naslovom *Lettere del martirio quotidiano* (Pisma o dnevnem mučeništvu) v založbi društva *Promozione Cattolica di Vigodarzere* (Padova) predstavlja občinstvu 180 pisem, ki jih je pisal kot zapornik Titovega režima.

Knjigo sta predstavila papežu v dvorani Pavla VI. msgr. Alberto Di Chio iz bolognske nadškofije, izvedenec za Cerkev v molku, in profesorica Luciana Mirri, izvedenka za teologijo in orientalske duhovnosti, ki sta pripravila izdajo, skupaj z Luciano Linchettom, direktorjem katoliškega Založniškega društva.

»Sveti oče se je zelo razveselil izrednega prispevka, ki ga ta pisma predstavljajo za Duhovniško leto,« je za agencijo Zenit izjavil Luciano Linchetto. Povedal je tudi, da »je bila knjiga poslana vsem škofom Italije« in da »jo mislijo poslati, če Bog da, največjemu številu duhovnikov«.

Med srečanjem je Linchetto obvestil Benedikta XVI. o lansiranju prvega zastonskega katoliškega dnevnika, ki se bo imenoval *La Via* (Pot)

Prevedel Marjan Hribar

Vidna podoba nevidnega Boga

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

Kako bi bilo mogoče podati vidno podobo nevidnega Boga? Mar ni prav samo Sveto pismo tisto, ki to prepoveduje (2Mz 20,4-5)? Takšen je bil poglaviti ugovor ikonoklastov zoper čaščenje podob v Cerkvi. Odgovor branilcev svetih ikon je bil: v Jezusu Kristusu se je nevidni Bog naredil vidnega, svojo lastno podobo je naslikal v mesu. Zatorej prava podoba Boga sije na Kristusovem obličju. On sam to potrjuje: »Kdor je videl mene, je videl Očeta« (Jn14,9). Torej videti Jezusa z duhovnimi očmi pomeni videti ga umeščenega v Božje življenje presvete Trojice. Zatorej je ena od najstarejših in najbolj sugestivnih podob Trojice ikona Jezusovega krsta. Sveti Janez Krstnik je v preroškem videnju prepoznal Jezusa Nazarečana za »Božje Jagnje« in v tistem trenutku so se nebesa odprla in zaslišal se je Očetov glas in Sveti Duh se je pojavil kakor golob.

Pripoznati Jezusa kot »enega od Božje Trojice« je torej bistvena prvina krščanske vere. Dobro jo izraža tip podobe, poimenovane *Prestol milosti*, ki se je zelo razširila od dobe romanike; na njej je upodobljen Bog Oče, sedeč na prestolu, ki drži v naročju križ s Kristusom, medtem ko ima golob krila razprostrta od Očetovih do Sinovih ust. Barok je pozneje dal prizoru precej bolj človeški in dramatičen značaj: križ je včasih odpravljen, mrtvo Sinovo telo se prepušča Očetovim rokam, medtem ko se golob ne postavi med oba lika, ampak leti nad njima. Ta upodobitev je prenešana v lesene skulp-

EL GRECO, SVETA TROJICA

ture alpskih dolin dobila ime *Pietà našega Gospoda*. Popolnoma drugačna je ruska različica, poimenovana *Očetovstvo*: Jezus na njej ni upodobljen kot križani učlovečeni Bog, ampak kot večni Sin v Očetovem naročju, z njim enakega Božanstva, in Sveti Duh v obliki goloba je postavljen nadenj. S tem podoba ilustrira vero, da se vse dobro spušča od Očeta po Sinu v Svetem Duhu.

Manj pogoste so upodobitve Trojice, na katerih je dodan lik *Matere Božje*. Takšna podoba se je prvič pojavila na danes uničenih mozaikih

apside v cerkvi Marijine smrti v Nikaji. Devica drži v rokah Sina in nad njegovo glavo se pojavita roka Boga Očeta in golob. Teološki pomen je jasen: Jezus, rojen iz Marije, je ista Oseba, ki jo od večnosti rojeva Oče in ki živi in kraljuje s Svetim Duhom.

Vzhodni ikonopisci so se spominjali tudi napovedi Trojice v Stari zavezi. Tako je najti - vendar ne pogostoma - podobo *Abrama*, pripravljenega žrtvovati lastnega sina, naslikanega kot podobo Boga Očeta. Toda slovita je postala tako imenovana *ksenodohía*, *Abramovo gostoljubje*. Po pripovedi Prve Mojzesove knjige (18,1-15) so prišli k Abrahamu, ki je bil v Mamrejevi dolini, trije angeli in mu oznanili sinovo rojstvo. Bili so trije in govorili so v popolnem sozvočju, kakor bi šlo za enega samega človeka. Že cerkveni očetje so videli v tem prizoru namig na veliko krščansko skrivnost. Upodobitev je postala slavna po posredovanju ruske ikone Andreja Rubljova, na kateri je trinitarični simbolizem razvit v nenavadnih podrobnosti. Trije angeli sedijo na enem samem prestolu pred enim samim kelihom in s tem simbolizirajo, da imajo eno samo moč, voljo in spoznanje.

Zdi se, da so se po letu tisoč pojavile ilustracije v rokopisnih kodeksih, kjer je videti *tri skoraj enake Osebe*, ki sedijo druga ob drugi in so izrecno označene kot Oče, Sin in Sveti Duh. Eno od takšnih podob častijo v Italiji v nekem svetišču blizu Subiaca.

Kljub temu so iz strahu, da bi veliko skrivnost prelili v preveč človeške oblike, pogosto raje ostali pri nejasnem geometričnem simbolizmu. Precej stara je upodobitev treh koncentričnih krogov; iz enega izhaja drugi in potem tretji. Upravičeno jo interpretirajo kot ilustracijo besed iz Creda: izžareva »luč od luči, pravega Boga od pravega Boga«. Bolj razširjen je sveti trikotnik. Notranja vez med tremi točkami oblikuje eno samo sveto površino, tako kot so tri Božje osebe eno samo Boštvo.

Iz knjige *Mi v Trojici*

»... Z menoj moreš storiti vse«

Posebni trenutek, 12.5.1935

Komaj sem zvečer legla, sem že zaspala. A še hitreje, kakor sem zaspala, sem se zbudila. K meni je prišel majhen otrok in me zbudil. Star je bil približno eno leto in čudila sem se, da že tako lepo govori, ker pri tej starosti otroci še ne govorijo, ali pa zelo nejasno. Bil je nepopisno lep in podoben Detetu Jezusu. Rekel mi je: **Glej v nebo.** Ko sem se ozrla v nebo, sem zagledala svetle zvezde in mesec. Tedaj me je otrok vprašal: **Ali vidiš ta mesec in te zvezde?** Odgovorila sem, da vidim, on pa je nadaljeval: **Te zvezde, to so duše vernih kristjanov, in mesec, to so duše redovnikov. Vidiš, kako velika je razlika med svetlobo meseca in zvezd, prav tako velika je razlika v nebesih med redovniško dušo in dušo vernega kristjana.** Dodal je še, da je prava veličina v ljubezni do

Boga in v ponižnosti.

Tedaj sem zagledala neko dušo, ki se je v grozljivih mukah ločevala od telesa. Jezus, ko moram to zapisati, vsa drhtim, videč grozote, ki pričajo proti njej... Videla sem, kako so iz nekakšne blatne globeli prihajale duše majhnih in večjih otrok, približno devetih let; bile so strahotne in gnusne, podobne najstrašnejšim pošastim in razpadajočim truplom. Toda ta trupla so bila živa in so pričala zoper človeka, ki ga vidim umirati. Čeprav je bil ta človek deležen velikih časti in ploskanja sveta, je bil njegov konec praznina in greh. Nazadnje je prišla neka žena, ki je v nekakšnem predpasniku nosila solze. Tudi ta je silovito pričala proti njemu.

O strašna ura, v kateri bodo vidna vsa naša dela v vsej razgaljenosti in bednosti; prav nobeno ne bo propadlo. Zvesto nas bodo spremljala na božjo sodbo. Nimam besed in primerjav, da

bi lahko izrazila takšne strašne stvari. Čeprav se mi zdi, da ta duša ni pogubljen, se njene muke v ničemer ne razlikujejo od peklenskih muk, samo ta razlika je, da se bodo nekoč končale.

Čez nekaj časa sem spet videla isto Dete, ki me je bilo prebudilo. Bilo je čudovito lepo in je ponavljalo besede: **Prava veličina duše je v ljubezni do Boga in v ponižnosti.** Vprašala sem otroka: »Od kod ti veš, da je prava veličina duše v ljubezni do Boga in v ponižnosti? To lahko vedo le teologi, a ti se nisi učil niti katekizma - kako to lahko veš?« Na to je otrok odgovoril: **Vem, vse vem; in v tem trenutku je izginil.**

Nisem mogla več zaspati. Utrujena sem bila od razmišljanja o tem, kar sem videla. O človeške duše, kako pozno spoznavate resnico! O globina božjega usmiljenja, razlij se čimprej na ves svet tako, kot si ti, Bog, sam povedal.

Maj 1935. Ko sem zaslutila velike božje namene z menoj, me je prestrašila njihova veličina. Čutila sem se popolnoma nesposobno za njihovo uresničitev. Začela sem se izogibati vsakemu notranjemu pogovoru z Bogom in ga v tem času nadomeščala z ustno molitvijo. To sem delala iz ponižnosti, toda kmalu sem spoznala, da to ni bila prava ponižnost, ampak velika satanova skušnjava. Ko sem nekoč namesto notranje molitve začela brati neko duhovno knjigo, sem v svoji duši zaslišala razločne in močne besede: **Pripravila boš svet na moj končni prihod.** Te besede so me globoko pretresle, čeprav sem se delala, kot da jih nisem slišala. Pa sem jih dobro razumela, o tem ni nobenega dvoma. Ko sem nekoč hotela zapustiti kapelo, utrujena zaradi bojevanja ljubezni z Bogom in zaradi mojih stalnih izgovorov, da nisem sposobna uresničiti tega dela, me je neka moč zadržala; čutila sem se brez moči. Tedaj sem zaslišala besede: **Nameravaš oditi iz kapele, a iz mene ne moreš, ker sem povsod navzoč. Sama po sebi ne moreš ničesar storiti, z menoj zmoreš vse.**

Ko sem se med tednom napotila k svojemu spovedniku, sem mu odkrila stanje svoje duše, posebej, da se izogibam notranjim pogovorom z Bogom. Dobila sem odgovor, da se ne smem izogibati notranjim pogovorom z Bogom, ampak da moram prisluhniti besedam, ki mi jih govori.

Upoštevala sem spovednikove nasvete in takoj, pri prvem srečanju z Gospodom, sem padla pred njegove noge in s strtim srcem prosila odpuščanja za vse. Jezus me je dvignil s tal in me posadil poleg sebe. Dovolil mi je nasloniti glavo na svoje prsi, da bi mogla razumeti in bolje čutiti želje njegovega presvetega Srca. Tedaj mi je Jezus rekel: **Moja hči, ničesar se ne boj, jaz sem vedno s teboj. Vsi nasprotniki ti bodo le toliko škodili, kolikor jim dovolim. Ti si moje bivališče in stalno počivališče. Zaradi tebe zadržujem kazen, zaradi tebe blagoslovjam vso zemljo.**

V istem trenutku sem v svojem srcu začutila močan ogenj. Čutila sem, da moja čutila nič več ne zaznavajo; nisem vedela, kaj se dogaja okrog mene. Čutim, da me prešinja Gospodov pogled. Dobro prepoznavam njegovo veličino in svojo bedo. Neko čudno trpljenje je prešinjalo mojo dušo in hkrati radost, ki je z ničemer ni mogoče primerjati. Čutila sem se nemočna v božjem objemu; čutila sem, da sem z njim in da se potapljam kot kapljica vode v oceanu. Doživetega nisem mogla izraziti. Po takšni notranji molitvi čutim trdnost in moč za izpolnitev najtežavnejših kreposti, čutim odpor do vseh stvari, ki jih svet ceni, z vso dušo hrepenim po samoti in tihoti.

5. maj 1935. Med štirideseterno pobožnostjo sem v sveti hostiji, izpostavljeni v monštranci, videla obličje Gospoda Jezusa. Vse nas je ljubeznivo gledal.

Pogosto vidim Dete Jezusa med sveto mašo. Zelo je lepo in staro približno eno leto. Ko sem nekoč pri sveti maši v naši kapeli zagledala prav to Dete Jezusa, me je prevzela silovita želja in neobvladljiva volja, da bi se pri-

bližala oltarju in vzela Dete Jezusa. V istem hipu je stalo ob meni ob robu klečalnika in se z obema ročicama močno držalo moje rame, ljubko in veselo, s pogledom, polnim globine in pronicljivosti. Ko je duhovnik prelomil hostijo, je bil Jezus na oltarju. Duhovnik ga je prelomil in zaužil.

Po svetem obhajilu sem istega Jezusa videla v svojem srcu in sem ga resnično telesno čutila ves dan. Nezavedno me je zajela globoka zbranost in z nikomer nisem spregovorila niti besede; kolikor sem mogla, sem se izogibala ljudi. Odgovarjala sem le na vprašanja, kolikor so zahtevale obveznosti, sicer niti ene same besede.

Dalje prihodnjič

Razpad družin Veliko Britanijo letno stane 41 milijard funtov

Število ločitev in razpadov družin v zadnjih desetletjih strmo narašča. Posledice, ki jih ta 'trend' pušča na življenjih posameznikov, so še premalo raziskane. Še manj pa je v družbi govora in raziskav o posledicah, ki jih razpadi družin puščajo na družbi kot celoti - tudi na njeni ekonomiji. Le-to je pod drobnogled vzela britanska *Fundacija za odnose* in v svojem poročilu presenetljivo ugotovila, da razpadle družine samo Veliko Britanijo vsako leto stanejo 41 milijard funtov!

Fundacije za odnose (Relationships Foundation) je neodvisna britanska raziskovalna organizacija, ki si prizadeva za na vseh ravneh bolj povezavo družbo. Februarja je izdala poročilo z naslovom **Counting the Cost of Family Failure**, v katerem je skušala oceniti, koliko njihovo državo stanejo množični razpadi družin. Seštevek je vseboval manjše davke in dodatke za starše samohranilce, povečane stroške zdravstvenega in socialnega var-

stva, stroške sodišč, policije in drugih pristojnih organov ter povečane stroške za izobraževanje. Skupni letni znesek je nanese kar 41,67 milijarde angleških funtov (46,8 milijarde €) oz. 1350 funtov (1541 €) na prebivalca Velike Britanije.

»Propad družin negativno vpliva na zdravje, premoženje in dobro počutje - na tri stvari, ki so ljudem najpomembnejše,« so zapisali v poročilu. Slabše zdravje, finančno stanje in počutje pa predstavljajo dodaten pritisk na odnose partnerjev, kar ustvarja začaran krog.

Čeprav finančni stroški predstavljajo le majhen del vseh škodljivih in bolečih posledic razpadov družin, njihova ocena ponuja zanimiv, drugačen pogled na problematiko. Morda bo bolj kot drugi argumenti spodbudila zakonodajalce, da bi družino in partnerske odnose bolj podprli na vseh področjih. Za to se trudi tudi britanska *Fundacija za odnose*, ki je zakonodajalce v svojem poročilu pozvala, naj sprejemajo premišljene odločitve, s katerimi bodo državljanke in državljane spodbudili ter jim ponudili možnost in podporo pri sklepanju čim stabilnejših intimnih partnerskih razmerij.

Združene države Amerike

Zakon o zdravniški reformi, ki ga je na predlog Obamove vlade Združenih držav izvolil ameriški kongres, vsebuje tudi člen, po katerem bo zvezna vlada prispevala denar za vzgojo mladih o spolni vzdržnosti do sklenitve zakonske zveze. Ta člen je že predlagala vlada republikanec Busha na pobudo krščanskih Cerkva. - *Corriere de la Sera*, 28.3.2010

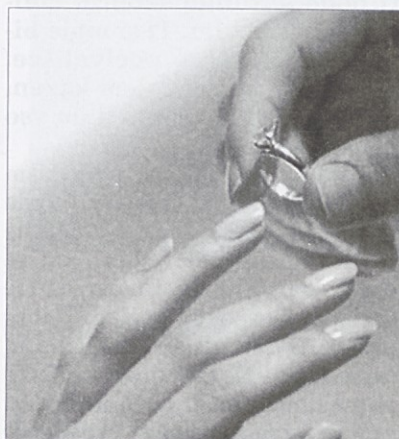
Svetovni tisk pa - o pametnih zakonih raje molči!

LOJZE KUKOVICA

NARAVA ZAKONSKE ZVEZE – kot odgovor na pravno priznanje istospolnih zvez.

Pogosto beremo, kako uvažajo nekatere dežele istospolne zakonske zveze homoseksualcev. Ali se je Cerkev učiteljstvo izjavilo glede tega?

Da, izjavilo se je. Sedanji papež Benedikt XVI., ko je bil še kardinal, je podal naslednji nauk glede tega vprašanja. Iz njegovega dokumenta navajamo najvažnejše točke.

Zakonska zveza ni kakršnakoli zveza med človeškimi osebami. Zakonsko zvezo je ustanovil Stvarnik, Bog. Deležna je lastne narave z bistvenimi značilnostmi in nameni. Nobena ideologija ne more izbrisati človeškega spoznanja, gotovosti, da sme obstajati zakonska zveza samo med dvema osebama različnega spola. Po medsebojni osebni podaritvi, ki je njima lastna in izključujoča, težita k skupnosti svojih oseb. Tako se medsebojno dopolnjujeta ter sodelujeta z Bogom pri rojevanju in vzgajanju novega življenja. Naravna resnica o zakonski zvezi je bila potrjena v božjem razodetju. Izraža jo svetopisemsko sporočilo o stvarjenju kot izraze človeške modrosti, v katerem odkriva-

mo glas same narave. Stvariteljski načrt o zakonski zvezi, o katerem govori prva Mojzesova knjiga, vsebuje tri temeljne stvarnosti:

1. Človek kot božja podoba je ustvarjen kot moški in ženska. Kot osebi uživata enakost in se dopolnjujeta kot moški in ženska. Njuna spolnost pripada k biološki stvarnosti iz ene strani, z druge pa je v človeškem bitju dvignjena na novo osebnostno raven, v kateri se združujeta duh in telo.

2. Stvarnik je ustanovil zakonsko zvezo kot življenjsko obliko, v kateri se uresničuje ta skupnost oseb, ki vključuje udejanjanje spolne zmožnosti, »zaradi tega bo zapustil mož očeta in mater in se združil s svojo ženo in bosta postala oba eno telo«.

3. Bog je hotel dati združenju moškega in ženske značaj posebnega sodelovanja pri svojem stvariteljskem delu. Zato ju je blagoslovil z besedami: »Rodita in se množita ter napolnita zemljo.« Po božjem načrtu pripadata tej skupnosti dopolnjujoči značaj spolov ter rodovitnost sami naravi zakonske zveze kot ustanovi.

Poleg tega je Kristus povišal združitev moža in žene v dostojanstvo zakramenta. Cerkev uči, da je krščanski zakon resnično znamenje zaveze Kristusa s Cerkvijo. To vrednost zakonske zveze ne zmanjšuje, temveč jo potrjuje in podpira.

V Svetem pismu so homoseksualna dejanja označena kot hude moralne zablode. Ta svetopisemska sodba ne dovoljuje sklepa, da so tisti, ki trpijo zaradi te neurejenosti, tudi osebno odgovorni, marveč potrjuje, da so homoseksualna dejanja po naravi neurejena. Podobno sodbo izražajo mnogi cerkveni pisatelji že v prvih stoletjih krščanstva in jo je

enodušno sprejelo katoliško izročilo. Zato Cerkev uči, da moramo moške in ženske, ki imajo takšno homoseksualno nagnjenje, sprejemati s spoštovanjem, sočutjem in obzirnostjo. V razumevanju do njih se je treba izogibati vsakega krivičnega zapostavljanja. Te osebe so mimo tega poklicane h čistosti, kot vsi drugi. Homoseksualno nagnjenje je objektivno nekaj neurejenega, zato so homoseksualna dejanja grehi, ki hudo nasprotujejo čistosti.

V tej zvezi je treba predvsem imeti pred očmi obstoječo razliko med homoseksualnem ravnanjem, kot zasebnim pojavom in istim ravnanjem kot družbenim pojavom, ki ga pravno predvidevamo in potrdimo, da postane ustanova pravnega reda. V tem primeru pojav ni samo težji, marveč dobiva širši in globlji pomen in lahko pripelje do sprememb celotne družbene ureditve, ki se bi pokazala škodljiva skupnemu blagru. Civilni zakoni imajo značaj načel, ki urejajo družbeno življenje, bodisi v njega blagor ali v njegovo škodo. Civilni zakoni opravljajo zelo pomembno in včasih odločilno vlogo pri širjenju določene miselnosti in navad. Življenjske oblike in vzorci, ki jih izražajo, ne samo da oblikujejo družbeno življenje na zunaj, marveč težijo k spremembi miselnosti in vrednotenja samega obnašanja. Pravno priznanje homoseksualnih zvez bi tako zasenčilo razumevanje nekaterih temeljnih moralnih vrednot in bi povzročilo razvrednotenje zakonske zveze kot ustanove.

Homoseksualne zveze ne izražajo bioloških in antropoloških elementov zakonske zveze in družine. Takšne zveze ne morejo primerno zagotoviti razmnoževanja in preživetja človeške vrste.

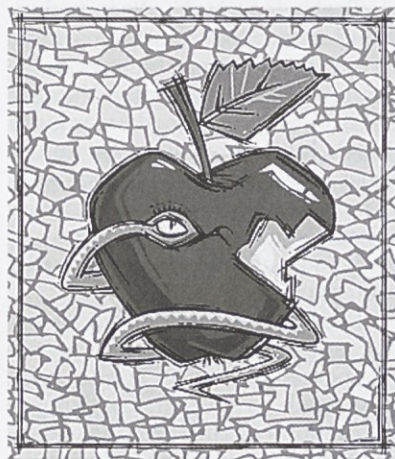
Vključevanje otrok v homoseksualne zveze s posvojitvijo bi pomenilo dejansko nasilje nad otroki s tem, da bi izkoriščali njihovo nemoč in jih vključevali v okolje, ki ne bi dovoljevalo njihovega polnega človeškega razvoja. Takšna praksa bi bila težko nemoralna in bi bila v nasprotju z načelom, ki ga priznava tudi Mednarodna konvencija Združenih narodov o

pravicaх otroka.

Če država postavi homoseksualne zveze na enakopravno raven z zakonsko zvezo, ravna samovoljno in prihaja v nasprotje s svojimi nalogami.

Pravno priznanje homoseksualnih zvez ali njihovo izenačevanje z zakonsko zvezo bi pomenilo ne samo priznanje neurejenega obnašanja in ustvarjanje nekega vzorca (modela) v sodobni družbi, marveč tudi zamačitev temeljnih vrednot, ki pripadajo skupni dediščini človeštva. Zato Cerkev brani in mora braniti te vrednote v korist človeka in človeške družbe.

»GREH« - DANES?

Spričo poganke, še posebej pa krščanske modrosti se vprašujemo, kaj rečejo o pojavu, ki nam ga ponuja današnja kultura. Kako naj bi človek ne bil presenečen ob pogledu na greh, kakor ga doživljamo v današnjem svetu. Če je kakšen argument, ki velja danes bolj kakor kdaj prej, je prav Kristusov opomin: »Čuvajte se lažnih prerokov!« Mt 7-15. Gre za greh v današnjem svetu. Če je kakšna točka, v kateri se svet in krščanstvo nahajata v popolnem nasprotju, je to vprašanje greha. Resnično in edino zlo za razum in za vero je greh.

Današnji svet ne le da ne spre-

jema greha in ga zagovarja, ampak ga celo proslavlja in ga ima za nekaj dobrega. Ta odnos do greha je zelo drugačen od preteklih časov. Grehi so vedno bili in bodo na svetu - tudi danes. Toda greh se je imenoval greh in grešnika je bilo sram njegovega greha. Skušal ga je opravičevati s strastmi in z okoliščinami, v katerih je moral živeti. Priznaval je, da je zaradi njega trpel. Pomota je bila v življenju, ne pa v nauku. In dokler je v življenju, ne pa v nauku, je še vedno možno odrešenje in spreobrnjenje; ker ni pomote v gledanju na greh, ampak v grešnikovi slabosti.

Danes ni več tako. Napada se resnica o grehu. Hoče se prepričevati ljudi, da je greh nekaj dobrega. Ne samo, da ga hoče in da ga sprejema kot nekaj dobrega, ampak ga hoče celo povzdigovati kot nek cilj, kot zahteva prave človeške osebnosti. Greh se ima le kot nekaj lastnega otroku ali pa sklerotičnim starčkom. Greh naj bi bil neka inhibicija, kompleks manjvrednosti, neka bolezen.

Greh je edini prijeten predmet za današnjega človeka, pravi Oscar Wilde. Preroki greha se ne zadovoljujejo s tem, da izpovedujejo svojo teorijo o grehu, ampak tudi da široko razglašajo, da se mu naređi tudi primerno okolje.

Neki zelo razširjeni italijanski časopis je prav na 25. decembra s podpisom znanega pisatelja objavil sledeče stavke o grehu: »*Mi se ne bojimo greha, ker ga prakticiramo brez kompleksa. Greh? Naj le pride greh, mi laiki ga prakticiramo od nekdaj, ker smo njegovi stari prijatelji.*« Človek ne ve, a naj se jezi nad takšnim pisanjem, ki je izšlo na sam praznik Kristusovega rojstva. In v zelo razširjeni ženski reviji se je lahko bralo: »*Prišel bo čas, ko bo odpravljen pojem greha in tudi pojem kazni za greh. Cerkev je tista, ki nam grozi z grehom in z večnimi kaznimi zanj. Greh mora izginiti iz človeške govorice.*« Ne gre za nek nov program evropske kulture. Zato je Pavel VI. o tem pojavu izjavil: »*Ne samo da moderni ljudje zgubljajo čut za greh, greh se celo opravičuje in se ustvarja velika gonja proti krščan-*

skemu pojmovanju greha.« Neki zastopnik surrealizma, A. Breton, pravi med drugim, da moramo dokončno odpraviti krščanski pojem greha. Glavno orožje tega podviga naj bi bila liberalna filozofija, predvsem pa osvobojenje spolnih odnosov, z drugo besedo pornografija, erotizem in podobno.

SPOLNI POUK IN SPOLNA VZGOJA

Vedno bolj se širi v laičkih krogih zahteva, da se mladini pravočasno nudi med drugim poukom tudi spolni pouk in spolna vzgoja. Dolgo časa se je za to uporabljala preprosta in udobna metoda molka. Tudi če se ta metoda danes redno ne uporablja več, ne smemo imeti o njej popolnoma negativne sodbe. V preteklih časih, ko stanje v družbi ni bilo takšno, da bi se mladim ljudem prežgodaj vzbudilo zanimanje za ta predmet, je bila do neke mere morda dobra ta metoda. Naravni potek razvoja fantov in deklet in neprestano srečavanje z naravnimi dejstvi te vrste, bodisi v družini ali pri živalih, so olajševali neka-ko naravno pridobivanje znanja o

tem delikatnem predmetu.

Če je šlo za mladeniča, ki je bil telesno in duševno naravno razvit, si je sam ob mnogih dogodkih vsakdanjega življenja polagoma ustvaril pravilno sodbo in zadostno znanje o spolnosti. In seveda tudi o tem, kaj je na tem področju dovoljeno in kaj ne. To znanje je mladim ljudem posredovalo samo življenje in jih tudi naravno učilo, kaj je na tem področju dovoljeno in kaj nedovoljeno.

Prednosti

Važno je povedati, da tudi ta metoda molka ni izključevala izrecnega potanknega pouka o človeški spolnosti. Bilo je splošno priznано, da je kaj več o tej zadevi mlademu fantu in dekletu posredoval duhovnik ali spovednik, ali pa so mu na primeren način te stvari razložili tudi sami starši.

Treba je priznati, da je ta metoda imela in še ima svoje senčne strani. Toda, katera metoda pa takšnih nevšečnosti nima? V naših časih je takšna metoda v mladih ljudeh lahko povročila škorpuloznost in včasih pravo obsedenost, ki je mlade ljudi mučila in nadlegovala, vendar so s primerno pomočjo odrasli tudi te težave lahko premagovali.

Podrobnejši pouk o tem pa je v današnjih razmerah redno pogostejše potreben, kot pa je bil v prejšnjih časih, predvsem, ker današnje družabno pa tudi družinsko okolje ni tako zavarovano kot je bilo v prejšnjih časih. Radovednost mladih za to področje človeškega življenja se mnogim danes vzbuja takorekoč umetno, ko vidijo in doživljajo iz tega področja vprašanja, ki jih v prejšnjih časih in drugačnih razmerah niso doživljali.

Zato je danes plošno priznано, da sta v neki meri spolna vzgoja in spolni pouk bolj koristna kot v prejšnjih razmerah in sta morda danes ne samo koristna, ampak naravnost potrebna. Če ima danes spolni pouk večjo actualnost in morda pogosto celo nujno potrebo, se tega zaveda tudi Cerkev. K temu se je Cerkv izrazila na primer v pastoralni *Izjavi o krščanski vzgoji*. V prvi odločbi te-

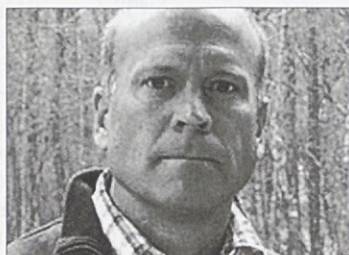
ga dokumenta je na primer rečeno: »Mladi ljudje naj bodo primer-no poučeni o spolnosti, najbolje, če se to zgodi v krogu lastne družine, in sicer predvsem o važnosti zakonske ljubezni. In sicer o tem, da bodo mogli mladostniki harmonično razviti svoje sposobnosti, tako telesne, moralne in umske – in da bodo tako mogli prejeti istočasno, ko napredujejo v starosti, tudi neko pozitivno in pravilno spolno znanje in vzgojo.« Važno je poudariti, da ta izjava govori o vzgoji in ne samo o pouku. S tem Cerkev le ponavlja in znova poudarja navodila Pija XI. in Pija XII. in tudi ostala navodila poznejših papežev. To pa, kar je cerkveno učiteljstvo vedno obsojalo – in še obsoja – nepravilno umevano spolno vzgojo, ki je bila tudi vedno podajana kot del krščanske splošne vzgoje. Toda spolna vzgoja se ne sme omejiti le na probleme spola, na pouk in na iniciacijo o tem predmetu brez primernih prehodnih opozoril. Gre za tisto iniciacijo, ki jo je nekoč Pij XII. označil kot pomožni pouk, ki ne mara ničesar zamolčati.

Pogubnost skupinskega pouka

Po papeževih navodilih pa ni primeren noben skupinski pouk o tem delikatnem predmetu, kot se to že uvaža v mnoge šole kot obvezen predmet. Nič ni tako znanstveno neupravičeno in vzgojno škodljivo kot takšen skupinski pouk o spolnih rečeh. To pa med drugim zato, ker pušča za seboj povsod in vedno težko moralno škodo. Če je kakšen predmet, pri katerem je treba silno natančno presojati in predvidevati, kakšne bodo posledice takšnega pouka, je to prav skupinski spolni pouk. Na tem področju ni druge možnosti kot podajati spolni pouk individualno. Poskušati demokratizirati in posploševati skupinski spolni pouk je, kot spustiti v kakšno trgovino s steklenimi rečmi slona, ki bo povzročil le veliko škodo brez vsake koristi. Poskušati demokratizirati in posploševati spolni pouk pomeni ne poznati najbolj osnovnih zakonov človeške psihologije in ne upoštevati prvenstva, ki ga

ULIČNI PRIDIGAR ARETIRAN

Primeri kratenja pravic v
imenu boja proti homofobiji

V škotskem mestu Glasgow so pred nekaj dnevi aretirali ameriškega uličnega pridigarja, ki je v odgovoru na direktno vprašanje izrazil svoje prepričanje, da je homoseksualna spolna aktivnost greh. Po noči v priporu je bil obsojen »homofobnih opazk ... zaradi religioznih predsodkov« in je moral plačati 1000 funtov kazni.

47-letni Shawn Holes je na ulici govoril o krščanstvu in grehu

imajo starši, katerim pripada pri vzgoji otrok prvo in najodličnejše mesto.

Na žalost je protestantski svet posebej ranljiv za te vrste pedagoških poizkusov, ki se opirajo predvsem na svoje protestantsko gledanje na katoliški celibat in na katoliško pojmovanje Bogu posvečenega devišstva in na proglašanje nauka, da je borba proti spolnemu poželenju za splošno človeštvo pretežka.

Zdravo gledanje na to vprašanje in cerkveno učiteljstvo sta si soglasna v obsodbi tega načina skupinskega spolnega pouka. Ne gre pa, in to je treba vedno znova povedati, za obsojanje vsakršnega spolnega pouka mladine. Ne, ne obsoja se vsakršni spolni pouk mladih ljudi, ko gre vendar za tako važno vprašanje njihovega bodočega življenja. Gre le zato, da se na pravi način in o pravem času ta pouk mladim ljudem posreduje.

na splošno, ko se mu je približala skupina homoseksualcev. Po njegovih besedah so se poljubljali in ga očitno provocirali. Naposled so mu zastavili vprašanje o grešnosti njihovega ravnanja. Ko jim je povedal svoje lastno prepričanje, so ga prijavili policiji, ki ga je aretirala.

Dejanje policije in škotskega sodišča je seveda izzvalo mnogo kritik, saj je bila pravica do svobode govora v tem primeru očitno poteptana. Iz Velike Britanije in Združenih držav Amerike pa prihaja še več poročil o dogodkih, kjer oblasti in ustanove v imenu boja proti homofobiji krepko kršijo pravico do svobode vesti in do svobode govora.

Aktualen je na primer britanske matičarke Lillian Ladele, ki zaradi svojega krščanskega prepričanja ni želela sodelovati pri civilni registraciji istospolnih parov. Poskušala si je svoj urnik dela prilagoditi tako, da so homoseksualni pari imeli na voljo druge matičarje. A obtožena je bila homofobije in kmalu so ji zagrozili z izgubo službe. Svojo pravico je šla iskat pred londonsko zaposlitveno sodišče, ki je razsodilo, da je delodajalec njene pravice ogrožal, toda prizivno sodišče je sodbo razveljavilo. Pritožila se je na vrhovno sodišče, vendar bila zavrnjena. Sedaj razmišlja o pritožbi na Evropsko sodišče za človekove pravice.

Velike težave imajo tudi rejniške in posvojitvene agencije. V ameriški zvezni državi Washington so decembra sprejeli zakon, ki bo, ko bo prišel v veljavo, legaliziral istospolne poroke in posvojitev otrok s strani istospolnih skupnosti. Zaradi njega se je pred težko odločitvijo znašla katoliška nadškofija glavnega mesta ZDA, saj med drugim vodi rejniški center, ki ga finančno podpirajo mestne oblasti. Novi zakon od rejniškega centra zahteva, da mora med svoje rejniške starše vključiti tudi zainteresirane istospolne poročene pare. Tega pa v skladu s svojim prepričanjem nadškofija ne more sprejeti, zato bo morala center po vsej verjetnosti zapreti. Zaradi podobnega zakona so v Veliki Britaniji vse katoliške posvojitvene agencije že zaprle svoja vrata ali pa nadaljevale svojo pot izven Katoliške Cerkve.

Takšni in podobni primeri se po svetu kar množijo. Sploh Velika Britanija prednjači po zakonih, ki pri 'politično korektnem' boju proti diskriminaciji istospolno usmerjenih kršijo pravice mnogih državljanov. Tako je v pripravi zakon, ki bi uvedel stalne šolske registre učencev (že od petega leta starosti dalje!), ki bi bili kakorkoli vpleteni v sovražni govor proti istospolno usmerjenim. Po drugi strani pa je britanski parlament zavrnil vse amandmaje k novemu zakonu o enakovrednosti državljanov ('Equalities Bill'), ki bi dopustili pravico do ugovora vesti za posvojitvene agencije, ki ne bi želele dati otrok v posvojitev istospolnim parom. Mnogi britanski dostojanstveniki pa že opozarjajo, da bodo verske skupnosti, če bo šlo tako naprej, z zakonom očitno kmalu prisiljene uvesti poroke istospolnih parov.

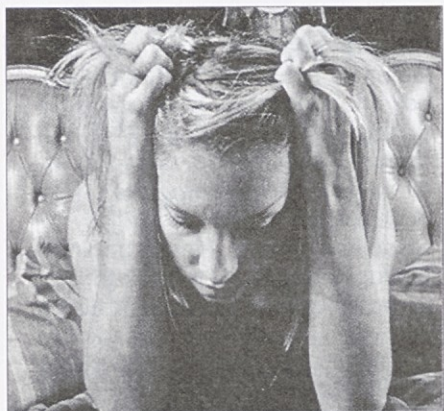
Pobude in zakoni, ki so sprejeti v drugih zahodnih državah, bodo po vsej verjetnosti kmalu potrkale tudi na naša vrata. Zato si moramo o njih ustvariti mnenje in biti nanje pripravljeni. Opozarjanje na te dogodke pa seveda ne pomeni, da nasprotujemo boju proti diskriminaciji istospolno usmerjenih. Vendar se je ob tem nujno zavedati, da je to le ena izmed mnogih skupin državljanov in državljanov, od katerih imajo vsi enake pravice. Med njimi pa so ene najpomembnejših pravica do svobode govora, do lastnega prepričanja in do ravnanja po lastni vesti. Zato je sovražni govor proti istospolno usmerjenim enako nedopusten kot na primer sovražni govor proti kristjanom. Česar pa se v zahodnem svetu še vse premalo zavedamo.

Iz interneta

*Ko je oče Sisoos poslušal
aleksandrijske teologe,
je rekel: »Če bi Bog
teologom naložil, naj
napišejo deset zapovedi,
bi jih imeli tisoč.«*

SPREOBRNENJE SATANISTKE

Pričevanje mladega dekleta, ki je iskala rešitev v New Age in v satanizmu, danes pa je redovnica tiste družbe, katere predstojnico bi morala umoriti.

Bila sem popolna brezverka

»Tako sem razmišljala: 'Če je Bog res ljubezen, zakaj je na svetu toliko trpljenja?' O tem sem se spraševala zato, ker sem okušala trpljenje že odkar sem se rodila. Oče in mati sta me zavrgla takoj po rojstvu v bolnici. Prvih šest let življenja sem preživela v sirotišnici. Dva meseca po mojem odhodu od tam, so ta zavod uradno zaprli zaradi slabega ravnanja z mladoletniki. Do takrat sem okusila vse, razen ljubezni, in če otrok ne doživi ljubezni v otroških letih, je težko, da bi jo poznal, ko odraste. Rastla sem kot upornica. V šoli sem bila strah in trepet profesorjev.

Preveč ranjeno srce

V Italiji si z 18-letji že polnoleten in tedaj sem se lahko poslovila od hiše, kjer sem živela. To se mi je posrečilo, ker sem dobila delo, zaposlitev. Bila sem izučena za mednarodno kuharico in kot taka bila zelo poznana. Začela sem delati v Italiji ter po vsej Evropi in zame je postal denar bog. Čim več sem ga dobila, več sem ga hotela imeti, a mi ga ob mesecu ni

ostalo nič. V vsem, kar zadeva svet čustvenosti, sem bila ena sama razvalina. Za vsako sezono sem imela na razpolago drugega ljubimca. Enega za zimo, drugega za poletje... Sama zase sem takole mislila: 'Svojega srca ne bom mešala v to.' Res so bil snubci, ki jih porabiš in proč vržeš, žal pa je vsako tako doživetje pustilo v meni novo rano in večalo razbolelost mojega srca.

Drug hud udarec v življenju

Nazadnje sem se zaljubila v fanta, kakršnega bi želela vsaka dobra mati za svojo hčer. Bil je inteligenten, dober, izreden fant. Toda, imel je majhno napako: bil je veren, zelo veren katoličan. To je bilo, po mojem, narobe zato, ker mi je vsakič odgovoril, ko sem ga vprašala, kdaj bova šla v posteljo: 'Po poroki.' Začel mi je govoriti o Bogu, jaz pa sem ga ustavila: 'Poslušaj, Luka, odnosov med tremi ne prenesem. Samo ti in jaz sva. Pika. Bog mora ostati zunaj.' On pa se je delal, kot da me razume.

Po dveh letih najinega srečevanja je prišel neko noč k meni na dom, ne da bi me prej obvestil. Bilo je to prvič, da me je obiskal na domu, zato sem si mislila: 'Danes pa bo.' Toda on je imel v glavi čisto drug namen pa mi reče: 'Povedati ti moram, Angela, da sem govoril s svojim duhovnim očetom, ker se hočem poročiti s teboj.' Gledala sem ga malce zmedena, to pa zato, ker nisem vedela, kaj je duhovni oče. Odgovorila sem mu: 'Greva preprosto na matični urad, zaprosiva za dan, podpiševa in sva že poročena.' On pa mi reče: 'Ne. Zame je važen poročni zakrament. Nama dajejo možnost mešanega zakona, ko se ti izjaviš

za neverujočo, jaz pa se lahko kljub temu poročim v cerkvi.' Moje naslednje vprašanje je bilo: 'In koliko to stane?' 'Nič,' odgovori moj fant. Menila sem, da to lahko sprejemem, če je zastoj in mi zato ni treba skrivati osebnega brezbožnega prepričanja. Stavila sem mu en sam pogoj: 'Ti organiziraj poroko.'

Določila sva datum, on pa je začel s pripravami. Bil je res priden, moram reči, da je bil Luka fantastičen fant. Žal pa se nikoli nisem mogla poročiti z njim. Umril je štiri dni pred najino poroko. Kmalu po začetku priprav je namreč dobil AIDS zaradi transfuzije okužene krvi. Tam sem se srečala s svojo prvo življenjsko resnico. Kajti do takrat sem lahko kupila z denarjem vse in vsakogar. Zdaj pa sem videla, da se ene stvari ne more kupiti: življenje mojega zaročenca. To je bil zame poraz. Luka je odšel v nebesa štiri dni pred najino poroko. Takrat se je zame podrl svet.

'Bog, življenje dam za to, da te uničim.'

Zamerila sem Bogu, ker mi je vzel starše. Zamerila sem mu, da sem trpela takšno nasilje že od malega. Obtožila sem Boga zaradi Lukove smrti. Tisto noč, ko smo ga pokopali, sem šla na obalo in se zaklela: 'Bog, če ne obstajaš, bom vse življenje oznanjala to vsemu svetu. Če pa v resnici si, bom zastavila svoje življenje za to, da te uničim.'

»CHIARO MORAM UMORITI«

Angela pripoveduje, kako je bila pripravljena umoriti posvečeno osebo pa o zasuku svojega življenja.

»Da bi našla Boga in vedela, če res obstaja, sem se približala nekaterim filozofijam. Zlasti k vsemu, kar poznamo kot *New Age* in *Reiki*. Toda tam nisem našla nobenega dokaza o božjem bivanju. Poleg tega je bilo moje življenje prepolno žalosti in za-

skrbljenosti. To je trajalo toliko časa, da so mi predlagali, naj začnem s psihoterapijo. Mislila sem si, da po tolikih izkušnjah lahko poskusim še s tem. Tako sem začela hoditi k terapiji enkrat na teden. Počasi je šlo moje počutje v ordinaciji tiste zdravnice na bolje. Začela sem hoditi namesto enkrat, dvakrat na teden in nato trikrat in končala s štirimi zdravljenji na teden. Psihoterapija je postala zame droga. Tega se tedaj nisem zavedala, pa tudi nisem bila sposobna, da bi sama odločala o svojem življenju.

Duhovnica satanistične sekte

Čez nekaj časa mi je zdravnica omenila, da bi morda potrebovala zdravljenje s hipnozo: 'Morava priti v globino tvojih ran.' Rekla sem ji, da nimam nič proti. Žal nisem bila sposobna sprejeti nobene odločitve. Ne vem, kaj so z menoj počeli, res pa je, da je bila doktorica duhovnica ene najvažnejših satanističnih sekt v Italiji. Moja zdravnica me je speljala, da sem vstopila v sekto. V njej sem prebila dve leti svojega življenja. Dve leti, ki sta bili usodni, da sem zgubila dostojanstvo ženske pa tudi svoje človeško dostojanstvo. Tam sem videla smrt in nasilstvo. Doživela sem celo smrt duše. Iz mene so naredili pravo lutko, ki so jo vodile roke satanistov.

Naloga: umoriti redovnico

V božični noči leta 1996, med nekim obredom, so mi povedali, da je možno, da postanem duhovnica sekte nekega italijanskega mesta. V tem svetu velja samo moč, bogastvo in zato sem sprejela ponudbo, ki pa ni bila zastoj. Prej bi morala narediti še izpit, da dokazem svoje prepričanje in pripadnost. Rekli so mi: 'V Rimu je mlado dekle, po imenu Chiara, ki je ustanovila, ne dolgo tega, neke vrste redovno skupnost. Ima vso zaslonbo v Cerkvi, za nas pa je ovira, ker priteguje mnogo mladih k Bogu. Če v resnici hočeš

pripadati nam in imeti moč, moraš storiti nekaj: umori Chiaro!' In jaz sem to sprejela.

»Končno si prišla v svoj dom«

Chiara

5. januarja 1997 sem odpotovala v Rim. Dali so mi vse informacije, kje dobiti Chiaro. Tako sem se napotila na njen dom, na sedež verske skupnosti. Prišla sem do vrat, kjer sem brez vsakega dvoma in v zavesti, kaj moram storiti, pozvonila.

Chiara vedno pripoveduje, da je takrat slišala v srcu glas, glas Matere božje, ki ji je rekel: 'Ti sama ji odpri vrata, saj je moja hči in je v veliki stiski.' Chiara je vstala in šla k vratom, kjer sem jo čakala in ko jih je odprla, je naredila samo eno stvar. Objela me je in rekla: 'Dobrodošla, hčerka moja. Končno si prišla domov.'

Tisti objem je spremenil moje življenje. Bil je nepozaben objem, ki mi je segel do srca. Nisem mogla reagirati, niti se ganiti, ničesar nisem mogla. Chiara me je čisto razorožila s tistim objemom, s svojim pogledom. Peljala me je noter, v svoje majhno stanovanje, in sva se začeli pogovarjati. Vprašala me je, kako se imam, jaz pa sem ji brez besede izročila orožje, s katerim naj bi jo umorila. Nato sem ji to povedala in rekla: 'Chiara, zame že ni več upanja.' Ona mi je odgovorila: 'Je, kako, da ga ni, saj je ljubezen premagala smrt! Tudi zate je upanje, ker je nekdo dal življenje zate! In Jezus te ima rad!«

»Ubili bodo mene in ubili bodo tudi tebe«

Jaz sem ji odgovorila: 'Chiara, jaz jih poznam. Vem, kakšni so. Imam zelo malo časa. Ubili bodo mene in ubili bodo tudi tebe.' 'Ne, Angela – je odgovorila Chiara odločno. – Tega ne bodo storili, ker te je Marija hotela imeti v tej hiši.' In v tisti hiši sem res potem ostala.

Razumljivo, prvo, kar sem morala storiti, je bila dobra spoved. Poklicale so duhovnika, ki mi pa spričo dejavnosti, v kakršna sem bila vpletena, ni mogel dati odveze. Treba je bilo pisati na *Sveti sedež Kongregaciji za nauk* in povedati vso mojo zgodbo. Neki kardinal Ratzinger je po nekaj dneh odgovoril: 'Za Cerkev je danes velik praznik, kajti ena hči se je vrnila domov.' Čez nekaj časa in s posebnim dovoljenjem sem lahko prejela obhajilo, posvetila svoje srce Marijinemu brezmadežnemu Srcu ter položila zaobljubo uboštva, pokorščine in čistosti pa še četrto zaobljubo, lastno Chiarini družbi. To je zaobljuba prežetosti z veseljem vstalega Kristusa, ki ga bom prinašala drugim.

Novo življenje na križevem potu

Poteklo je že nekaj časa, ene rane pa kljub vsemu nisem mogla zaceliti. Matere nisem imela, manjkala mi je mati, ostala je ta rana. Proti večeru, ko sem prihajala domov, sem hodila darovat Jezusu v tabernaklju vso to bol. Nekega večera pa sem slišala v svojem srcu: 'Angela, če danes ti živiš, je zato, ker je tvoja mati rekla življenju da.'«

Po daljšem iskanju svoje matere in potem ko je prišlo do nenadnega in tako pričakovanega srečanja, je doživela samo ostro zavrnitev, ki ji je povzročila hudo bolečino. Sama pripoveduje:

» (...) Nekaj minut potem, ko sva se srečali, mi je rekla mama s pogledom, ki ga ne privoščim niti mojemu največjemu sovražniku: 'Ti zame nisi obstajala nikoli, nisi obstajala do sedaj, ne obstajaš danes. Zgubi se mi izpred oči.' Ne

vem, kaj čuti mati, če sin zavrne njeno ljubezen, lahko pa vam povem, kaj čuti otrok, če mati zavrne njegovo ljubezen (...)'«

Globoka in nerazložljiva sprememba

Po grenki izkušnji s svojo materjo ji je Chiara predlagala, naj si vzame nekaj dni počitnic. Angela je odpotovala v neko vas v Bosni, v Medjugorje. Tam je spoznala eno od vidkinj Device Marije, Marijo.

»(...) Marija se mi je približala in rekla: 'Kako si kaj, kaj počneš?' 'Čakam, da se začne maša.' Nato mi reče Marija, brez nadaljnega, z vso naravnostjo: 'Jutri pridi, da boš z menoj pri prikazovanju.'«

Naslednjega dne je šla Angela res z vidkinjo, kjer je doživela globoko spremembo, ki je zaznamovala njeno življenje, a potem že ni bilo več njeno, temveč vse od Boga:

»(...) V nekem momentu prikazanja se je nekaj zgodilo. In vam to pripoveduje ena najbolj racionalnih oseb. Začela sem čutiti toploto po vsem telesu. (...) Počutila sem se, kot bi me nekaj objelo, me obkrožilo in me vso pokrilo, nakar se je zgodilo nekaj najbolj neverjetnega. Čutila sem, kot bi mi presajali srce. Govorim o presaditvi, ker sem čutila, kot bi nekaj vdrlo v moj prsni koš in mi iz notranjosti odtrgalo kamen. Bilo je ranjeno in bolno srce, in sem čutila, kot bi mi namesto tega vdelali novo srce, ki mi je napolnilo z mirom dušo, glavo in telo.»

»Vsemu temu sem sledila kleče ob njej. Nato me je vpričo vseh pogledala in rekla: 'Devica Marija je prevzela nase tvojo srčno bol. Od danes bo samo Ona tvoja mati',« pripoveduje Angela.

Kdo je Chiara?

Chiara Amirante je mlada ustanoviteljica družbe »Nuovi Orizzonti« (Nova obzorja), s katero je začela leta 1984 v Rimu. Odločila se je, da iz gostoljubnosti naredi cilj svojega življenja. Tako se je posvetila službi mladim na robu družbe, 'odpadkom' družbe: beráčem, prostitutkam, uživalcem

drog, itd. s pomočjo več stanovanj in domov. Družba se navdihuje po prvi krščanski skupnosti: njen namen je skušati živeti po evangeliju ter vsem potrebnim nositi mir in veselje v pričujočnosti vstalega Kristusa.

Angela in trpljenje

»Dragi mladi, ne bojte se trpljenja. Res je trpljenje. Svet pravi, da ga ni, nas poučuje, kako ga skriti, kako ga prekriti z odejo banalnosti. Jezus nas pa uči, naj ga živimo z njim.«

Angela in evharistija

»Tisti kos kruha, ki ga mi častimo (...) je res Jezusovo telo. To vam pravim z veliko žalostjo, ker satanisti bolj verujejo kot mi, da je tam Kristusovo telo. Tudi mi moramo začeti verovati (...).«

Iz *Cristo Hoy*
prevedel Stane Snoj

*Fant je v šoli ukradel
nalivno pero in ga prinesel
materi. Ker ga ni opomnila,
ampak celo pohvalila, je
drugič prinesel ukraden
kos obleke, kar se je zdelo
materi še bolj junaško. Z
leti se je fant lotil vedno
bolj dragih stvari, dokler
ga niso ujeli pri kraji. Ko so
ga peljali na morišče, mu je
mati sledila vsa v solzah.*

*Fant ji je hotel nekaj
povedati na uho, kar so mu
tudi dovolili. Ko je mati
pristopila, jo je zgrabil za
uhelj in ji odgriznil mečico.
Mati ga je ozmerjala, on pa
ji je rekel:*

*»Če bi me takrat, ko
sem prvič prinesel okradeno
reč, kaznovala, ne bi prišel
tako daleč in me sedaj ne bi
vodili v smrt.«*

Nova spletna stran o škodljivosti pornografije

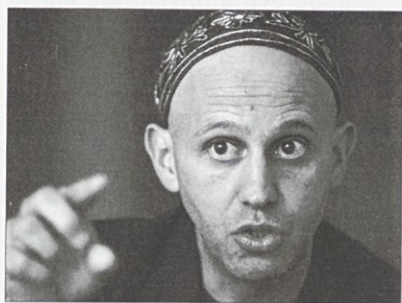
S pojavom in splošnim dostopom do interneta so se poleg njegovih mnogih dobrih lastnosti pokazale tudi izredne možnosti njegove zlorabe. Med njimi je gotovo poplava pornografije, pred katero nismo varni niti doma, niti v službi in celo šoli. Starši svojih otrok enostavno ne morejo več popolnoma obvarovati pred njo. Pojavlja pa se celo vedno več ljudi, ki pornografijo zagovarjajo kot nekaj dobrega, kot nekaj, kar medsebojnim odnosom le koristi. V odgovor na vse to je bila v Združenih državah Amerike pred dvema mesecema vzpostavljena **nova spletna stran z naslovom 'Pornografija škoduje'** (ang. *Pornography Harms*).

»Pornografija ... spreminja pogled na svet, podira tabuje in postavlja nova pravila v družbi,« pravi **Patrick Trueman**, ustanovitelj nove spletne strani. Uničujoča škoda pornografije pa po njegovem mnenju postaja iz dneva v dan bolj očitna. Poleg njega za stranjo stoji multidisciplinarna ekipa strokovnjakov in zaskrbljenih državljanov. Zato se Truemanu, nekdanjemu vodji Sekcije za izkoriščanje otrok in obscenost (*Child Exploitation and Obscenity Section*) pri ameriškem pravosodnem ministrstvu, takšna spletna stran zdi nujna in zelo pomembna. »**Pornografija škoduje** je spletna stran, na kateri lahko na enem mestu najdete raziskave, novice in mnenja, ki kažejo na škodljivost pornografije,« je povedal za novinarsko hišo **LifeSite-News**.

Ustvarjalci spletne strani **Porn-Harms.com** so prepričani, da pornografijo lahko pojmujejo kot pandemijo, ki bo ostala prezrta, vse dokler njene uničevalne moči ne bomo docela spoznali in se o njej kot družba izobrazili. Med najškodljivejše posledice razširjanja pornografije prištevajo **povzročanje zasvojenosti**, ki postaja nekaj običajnega ne le med moškimi in ženskami, temveč celo med otroki, ter pospeševanje **števila ločitev, širjenja prostitucije in bele trgovine** z odraslimi in otroki.

Iz interneta

RABINU BERGMANU GROZIO

BUENOS AIRES, Dvorana Astor Piazzola Kulturnega centra Borges. - Stol, ki je bil namenjen rabinu Bergmanu, je ostal prazen. Grožnja njegovi družini in tudi njemu samemu ga je odvrnila, da bi predstavil knjigo *Imenujejo jih... idealistična mladina*, ki jo je napisala Viktorija Villaruel, predsednica Centra za zakonit študij o terorizmu in njegovih žrtvah (Celtv po kastiljsko), ki ima zbrano zgodovino žrtev gverile v sedemdesetih letih in njeno zgodovinsko zvezo. »Po 30 letih smo še vedno žrtve terorizma. Nahaja se prazen stol (na odru), ker damo prednost varnosti zanj in za njegovo družino«, je rekla Villaruel, da je upravičila nepričakovano odsotnost rabina Bergmana v dvorani Astor Piazzola Kulturnega središča Borges. Podrobnosti o grožnji niso razlagali in tudi rabin Bergman na več klicev časopisa *La Nación* ni odgovoril. V dvorani novica ni presenetila. »To je prepovedana tema, nemogoče je govoriti o njej. Tudi družba je žrtev preteklosti. Žrtve so izbrisane iz zgodovine Argentine; nimajo glasu. Ne more se govoriti, ne da bi se pojavili ideološki napadi,« je povzela doktorica María Victoria Paz, hči inženirja José María Paz, ki so ga umorili 'montoneros' 27. avgusta 1974 v Tucumanu.

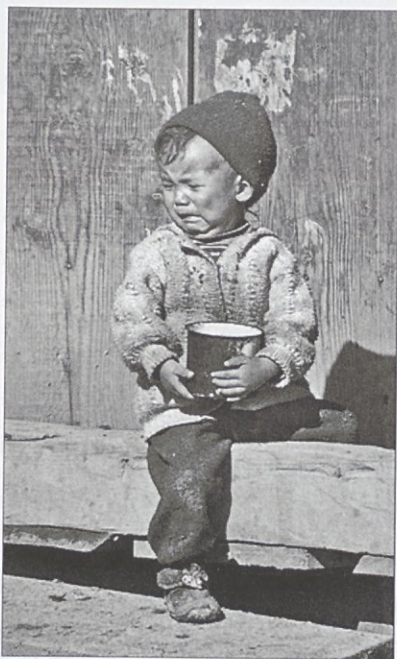
Iz *La Nación*
prevedel Marjan Hribar

Neki mladenič je, potem ko je prišel v puščavo, svojim pisal: »Našel sem kraj, ki je idealen za človeka, ki kakor jaz ljubi samoto. Sem hiti na tisoče menihov.«

LAKOTA V SVETU

LOJZE KUKOVICA

Lakota v svetu je eden od težkih problemov, ki muči današnje človeštvo. V teh zadnjih letih so se voditelji mnogih dežel z novim zagonom posvetili temu tako važnemu problemu. Naj navedemo tukaj nekaj števil, ki nam bodo živo naslikale, kaj trpi človeštvo na tem področju in kako se skuša temu pojavu priskočiti na pomoč, vsaj v neki meri. Podatki v tem članku so v glavnem vzete vesti iz znane jezuitske revije *Civiltá Católica*, ki

poroča skoro vsako leto precej natančno, kaj mednarodni svet dela na tem področju, kako poskuša reševati to vprašanje. Ko so se leta 1996 voditelji držav prvič srečali prav a Rimu, da bi nasli kakšno rešitev temu tako važnemu vprašanju na mednarodni bazi, se je 186 državnih poglavarjev sešlo z namenom, da bi našli kakšno zadovoljivo rešitev temu težkemu problemu. Hoteli so se sprijeti z vprašanjem, kako zmanjšati do 2015 vsaj na polovico število 420 milijonov ljudi, ki niso imeli do

tedaj zadostnih sredstev za kritje svojih potreb v hrani. Po zadnjem poročilu mednarodne konferene za to vprašanje se je pa zdelo, da je to, kar se je do sedaj storilo na tem področju, veliko premalo, da bi zmanjšalo število lačnih na svetu.

Po poročilih te mednarodne ustanove za reševanje tega vprašanja – tako imenovana FAO –, je bilo ugotovljeno, da sedaj približno 1.020 milijonov ljudi na svetu trpi lakoto. Gre za najvišjo število zadnjih let, ker pomeni, da ena od šestih oseb na svetu trpi lakoto. Število nezadostno hranjenih ljudi na svetu pa nikoli v zgodovini ni bilo tako veliko. Teh je namreč 100 milijonov – to je tisti, ki torej nimajo zadosti hrane za preživljanje.

Število lačnih ljudi, ki se je zvišalo v letih 80 in v prvih letih naslednjega desetletja, to je med leti 2004-2006. Nezadostno prehranjevani ljudje so predvsem iz nerazvitih dežel, čeprav je približno 15 milijov takih, ki morajo živeti z nezadostno hrano, tudi iz bogatih in razvitih dežel.

Vzroki, ki povzročajo lakoto v svetu, so predvsem trije: med 2006 in 2008 so tako narasle cene živil v svetu, da jim revni ljudje niso mogli biti kos. Zmanjšana ponudba hrane na svetu prizadene, kot je samo po sebi razumljivo, predvsem revnejše ljudi.

Zmanjšanje tega, kar emigranti pošiljajo svojim deželam, iz katerih so izšli, tako prizadene revne ljudi iz njihovih izhodnih dežel. Tako so pošiljke emigrantov svojim izvirnim deželam na primer bile v letu 2008 in 2009 zelo majhne. Konkretno zmanjšanje tega, kar pošiljajo v svoje dežele emigranti, očitno prizadene množice njihovih rojakov, ki so vsaj delno živeli od tega, kar so prejeli od svojih domačih iz drugih dežel.

Kaj storiti v tem skoro tragičnem položaju? Ekonomisti trdijo, da smo pred neko pandemijo lakote, nekaj podobnega, kar se je zgodilo v veliki krizi leta 1929. Veliko bo odvisno, kakšna bo v naslednjih časih ekonomija Kitajske in Indije, v katerih živi nekako dve milijardi ljudi. Odgovorni za to težko mednarodno vprašanje predlagajo kot prvo vsaj delno rešitev, da se ustvari hitra

in zadostna pomoč tistim, ki so je najbolj potrebni. Drugo sredstvo je v tem, da se kmetom in drugim proizvajalcem živil omogoči nakup modernih tehnoloških sredstev, da bodo mogli vzdrževati in pomnožiti svoje najnujnejše pridelke.

Po mnenju nekaterih ekonomistov bi bilo pa vse to še premalo, čeprav bi izboljšanje tehnoloških metod in sredstev vsaj delno in na hitro mnogo pomagalo. Nekateri ekonomisti pa menijo, da vse prejšnje ne bi zadostovalo za rešitev vprašanja, kako dati zadosti hrane 12 milijardam ljudi, to je dvakrat tolikim kot ji danes živi na zemlji. Mnogi predlagajo, da se v revne dežele uvede čim več in čim prej nove tehnologije, da se bo na ta način vsaka dežela najprej s svojimi lastnimi močmi pomagala iz sedanje krize živiti.

Nedvomno je ves svet pred vsak dan težjim problemom, kako primerno in v zadostni meri preživljati vedno večje število prebivalcev Zemlje. Je pa že to hvalevredno, da se svet temu tako perečemu problemu posveča z vedno večjo zavestjo, da gre za težak problem, ki zadeva skoro vse človeštvo in ki mu je čimprej treba najti primerno rešitev.

*Dva starca iz skitijske
puščave sta se
pogovarjala o nekem
menihu, ki je rad lenaril.*

Prvi pravi:

*»Spominjam se nekega
petelina, ki je bil tako
len, da je zjutraj čakal,
kdaj se bo oglasil
sosednji petelin. On pa
je samo dvignil glavo v
znamenje odobravanja.«*

Drugi pa reče:

*»Spominjam se še bolj
lenega psa. Njegove
bolhe so se morale same
česati.«*

DUHOVNIK MARJAN

Zbral in zapisal MARKO KREMŽAR (11)

Po Družini

Marjan je potoval v Srbijo trikrat. Od časa do časa se je vračal, da je dobil v Ljubljani na škofiji novo podporo za izgnance. Večkrat je omenil, da je pri mnogih rojakih v Srbiji dobrodošel predvsem zaradi darov, ki jih je prinašal in da ga le redki cenijo kot duhovnika. Ne glede na to, koliko jih je bilo, ki so si želeli duhovne opore v tujem svetu, je bil trdno prepričan o neizmerni vrednosti in nenadomestljivosti vsake duše in je zato vestno obiskoval vse kraje v Srbiji, kjer je zvedel, da živijo slovenski izgnanci. Vendar, kot beremo v že omenjenem spominskem članku, ki ga je več kot leto po njegovi smrti objavil dnevnik Slovenec, je nekoč, ko se je vrnil s svoje apostolske poti po Srbiji potožil: »Delo v Srbiji je naporno in malo zaleže, slovenska inteligenca tam je močno odtujena Bogu.«

Priprave za pot v Srbijo so bile bolj zapletene, kot so bile za njegovo dotedanje dušnopastirsko delovanje po Gorenjski. Treba je bilo dobiti dovoljenje za pot v Srbijo. Rešitev je našel v Trnovem, v osebi neke invalidke, ki je imela od mednarodnega Rdečega križa dovoljenje za potovanje v Beograd, tako zase kakor za enega spremljevalca. Spremljevalec je bil duhovnik Marjan Kremžar.

Vsak potnik je imel dovoljenje poleg osebne prtljage še do enega zaboja. Tako so pomladi leta 1942 dekleta in fantje iz prosvetnega društva pomagali polniti v trnovskem župnišču dva velika zaboja s pomočjo za izseljence. Tako zaboja, kakor invalidna gospa in duhovnik, ki jo je spremljal, so prišli z vlakom brez težav v Beograd. Tu se je novi kaplan takoj priglasil pri nadškofu dr. Ujčiču, ki mu je nakazal delovno okrožje v krajih, kjer so prebivali slovenski izgnanci. V neznani srbski pokrajini je čakala mladega duhovnika nova, težavnejša naloga od prejšnje.

Marjan Kremžar

Tridesetega januarja leta 1950 je gospod Viktor Zakrajšek, ki je bil med vojno dekan v Nišu, poslal očetu Francu Kremžarju pismo, v katerem opisuje delovanje njegovega sina Marjana v Srbiji. To pismo je, poleg Marjanovega skopga pripovedovanja domačim, do sedaj edini vir, s katerim je mogoče do neke mere obnoviti njegovo apostolsko pot med slovenskimi izgnanci v Srbiji. Takole pravi:

»Kaplan Marjan Kremžar je po prihodu v Srbijo prevzel dušno pastirstvo nad slovenskimi izgnanci v Kruševcu in tamkajšnji okolici. O njegovem uspešnem delovanju ne bom govoril. Povsod si je pridobil srca vseh izgnancev, le v Ribarski Banji je naletel na težave. Tam je bilo nekaj Slovencev – med njimi zlasti neka Deklevova družina – ki so mu nagajali in ga tožili oblastem. Na poti jim je bil kot duhovnik. Tudi druge verne Slovence so tam terorizirali.

Ko se je Marjan po Božiču 1943 vrnil iz Slovenije (Ljubljane), je napravil načrt za obisk vseh krajev v svojem delokrogu, kjer so bili izgnanci. Vse je prej pisмено obvestil. Tudi v Ribarsko Banjo je sporočil, da pride tja 8. februarja zvečer.«

V tem odstavku Zakrajškovega pisma sta očitvidno dve pomoti. Ker je bil Marjan Kremžar ob Božiču 1943 že davno mrtev, se pripoved gotovo nanaša na Božič leta 1942. Tudi mesec njegovega napovedanega prihoda v Ribarsko Banjo je bil po vsej verjetnosti marec in ne februar, ker so ga umorili, kot vemo, na poti tja meseca marca leta 1943.

»Nosil je seboj tudi več denarja in nekaj paketov za izgnance, kar je bilo za njih poslano iz Ljubljane od svojcev. Popoldne je bil usodnega dne v vasi Šiljegovac, ki je kaki dve uri oddaljena od Ribarske Banje. Tu so ga naši ljudje svarili, naj nikar ne hodi naprej, ker je njegovo življenje v nevarnosti. Ni se dal pregovoriti in odšel je z izjavo: 'Pisal sem, da pridem in čakajo me. Moram iti'.

Že proti večeru se je ustavil v vasi Ribare, kakih 20 minut pred Banjo. Tu se je malo zadržal pri neki slovenski družini, ki je bila tam naseljena, in nato mirno odšel proti Ribarski Banji.

V Banji so ga čakali nekateri Slovenci v tamkajšnjem gostilniškem prostoru. Pri drugi mizi je sedela skupina domačinov – četnikov in pila. Naenkrat stopi v sobo mlajši fant in enemu domačinov nekaj na tiho pove. Cela skupina je takoj vstala, preostalo pijačo izročila Slovincem in odšla. Marjana pa tisti večer Slovenci niso pričakali. Ko je stopal proti Banji so stopili pred njega neznanci - najbrž oni iz gostilne - in ga povabili, naj gre z njimi. Vodili so ga s seboj, ni se upiral, mimo dveh vasi, a naprej je sled izginila. Govorilo se je med ljudmi, da so ga v gozdu ubili - zaklali, mu pobrali njegove stvari in ga zakopali. Ljudje so vedeli povedati, da so videli pozneje, kdo nosi njegovo obleko in kdo njegove čevlje, a kaj bolj določenega ni hotel ali si ni upal nihče povedati. Tudi ko je podpisani po osvoboditvi uradno poizvedoval, ni mogel niti toliko izvedeti, kolikor je tu navedenega.

Kar sem tu navedel, sem izvedel v Šiljegovcu, kjer sem se pozneje

Cerkev Kristusa Kralja v Beogradu

mudil in to od dveh Slovencev, ki sta bila takrat v Ribarski Banji. To je pred vsem učitelj Beloglavec, tam nekje od Ptuja in pa neki Stanko, ki pa je že mrtev. Če je imenovani učitelj Beloglavec še živ - meni se ne javlja - bi morda sedaj kaj več povedal kot je pa takrat, ko je zelo

previdno govoril. Pozneje je bil med izgnanci v Požarevcu, ker so ga iz Ribarske Banje izselili in se je gotovo vrnil v Ptuj.

Iz vsega kar sem mogel dogmati je skoraj gotovo, da so bili nekateri Slovenci krivi njegove smrti iz sovraštva do Cerkve in duhovnika. Umor pa je menda izvršil Rašinski odred Mihajlovičevih četnikov, po drugi bolj verjetni verziji pa je to izvršil neki odred bivših četnikov Koste Prečanca, ki se je sam pridružil Draži Mihajloviću, a njegovi ljudje mu niso vsi sledili in so nekateri odredi na svojo roko hajdukovali, drugi pa so se pridružili Nediću, drugi zopet partizanskim odredom. V skupini, ki ni bila še opredeljena in ki je usmrtila Marjana, so bili baje: dva brata Babić iz Kruševca, neki Nandić iz Niša in neki Stanić iz Beograda. Delo je izvršil Babić mlajši. Teh, tu navedenih podatkov pa nisem mogel do konca preveriti. Največ bi mogel o tem povedati pač Beloglavec. Od omenjene četvorice pa ni menda nobeden ostal živ.

Kaj točnejšega bo težko izvedeti. Če bi človek šel za kakšen mesec v Ribarsko Banjo na zdravljenje, pa bi se tam sprehajal po okolici in se ustavil v razgovor z ljudmi, bi morda slučajno ujel še kako podrobnost.

Temu sporočilu prilagam njegov testament, ki je bil napisan mesec dni pred njegovo smrtjo. Iz njega vidimo, da je imel namen pridružiti se četnikom in preko njih priti v emigracijo, a je revež padel v roke navadnim razbojnikom oziroma srbskim fanatikom. »

Omenjeni testament, ki je bil v resnici datiran dva meseca pred Marjanovo smrtjo, je napisan v naglici s črnilom na tretjino črtane pisarniške pole. Besedilo oporoke je naslednje:

»Za primer, da se ne vrnem, odrejam sledeče:

Če se ne bi mogel vrniti na svoje službeno mesto in bi to tudi sporočil, ali bi bilo iz okoliščin jasno, da me ne bo, pripada vsa mo-

ja zasebna imovina (obleke in drugo) duhovniku, ki pride mesto mene. Če ne pride, naj se razdeli najpotrebnejšim našim pregnancem, zlasti onim, ki so po vaseh. Kakšne cerkvene stvari naj se vrnejo v Paračin in Niš, od koder so.

Če se mi kaj zgodi in umrem, naj se ravna enako. Če bo kaj mojega denarja pri dr. Jenku v Beogradu, ga dobi Bratuš Marij, kar je papirjev v mapi, naj se po možnosti spravijo in po koncu izroče mojim staršem.

Stvari, ki so ostale od pošiljke iz likvidacije Smodejeve pisarne, naj razdeli gospa Weiss kakor ve in zna, če ne bo mene in dalj časa tudi drugega duhovnika.

Kruševac 7.I.1943.

Stanovanje je plačano do 15.II.43.

Marjan Kremžar
kaplan.«

Da je bila oporoka pisana v naglici je razvidno, ker je po zadnjem stavku napisano in nato prečrtano, naj se njegovi osebni papirji spravijo in po koncu izroče staršem, kar je bilo zapisano že prej. Iz gornjega besedila sicer ni razvidno, kot omenja dekan Zakrajšek, da bi se Kremžar nameraval 'pridružiti četnikom', ni pa izključeno, da je mislil na možnost najti kako pot do zaveznikov. Vendar o tem ni govoril z domačimi in poleg Zakrajškovega komentarja glede tega ni drugih pričevanj.

Gornji zapis dekana Viktorja Zakrajška nosi naslov Smrt kaplana Marjana Kremžarja, in je datiran: Krka, 30.1. 1950. Prišel pa je v Argentino do Marjanovih staršev na nenavaden način.

Gospodična Mica Schweiger je bila dolgoletna učiteljica v Šmartnu pri Litiji in nekdanja kolegica Slavice Kremžar, rojene Abram in njene sestre Milice, ki sta bili tudi po poklicu učiteljici. Milica Abram je prišla s Kremžarjevimi v Argentino, a je tudi od tam vzdrževala pisemske stike s svojo staro prijateljico Schweigerjevo. Ko je Franc Kremžar razposlal novembra 1949 okrožno pismo glede delovanja in usode svojega

sina, je njegova svakinja Milica poslala podobno pismo v Šmartno prijateljici, ki so jo bili Nemci med vojno tudi izselili v Srbijo.

Tako je marca 1950 prinesel poštar Kremžarjevimi v Argentini pismo, naslovljeno sicer na Milico Abram, v katerem pa je bil, ob kratkem spremnem pismu namenjenemu »Dragi Slavi in gospodu Kremžarju,« gornji zapis dekana Zakrajška in listek z Marjanovo oporoko. Oboje je preskrbela požrtvovalna učiteljica, ki je takrat spet poučevala na svoji stari šoli v Šmartnem pri Litiji. Do takrat so krožile o Marjanovi smrti razne vesti, ki so v glavnem odgovarjale temu poročilu, a katerih verodostojnosti ni bilo mogoče preveriti.

Kljub temu je kako mesto iz Zakrajškove pripovedi vendarle mogoče dopolniti z vestmi, ki so med vojno prihajale ustno do Marjanovih domačih. Ko pravi, na primer dekan Zakrajšek, da so skoraj gotovo krivi smrti duhovnika Marjana neki Slovenci, ima verjetno v mislih skupino, ki je organizirala med rojaki v Ribarski Banji Osvobodilno Fronto. Ti ljudje so baje med Srbe trosili vest, da bi tamkajšnji Slovenci prestopili v pravoslavje, če ne bi bilo 'popa', ki to preprečuje. Očetu Kremžarju so sicer sporočili ime človeka, ki je to počel in bil po vsej verjetnosti tudi zapleten v umor njegovega sina, a tega ni pravil naprej, da ne bi komu storil krivice.

Marjan je tudi pravil domačim, kako se z vsako vožnjo v Srbijo, bolj spreminja v poštarja. Na prvi vožnji je v spremstvu že omenjene invalidinje prevažal dva zaboja socialne pomoči, ki jo je pošiljala ljubljanska škofija. Kasneje, posebno pri zadnji vožnji pa se je nabralo toliko zasebnih pošiljk, da je Marjana resno skrbelo, kako bo vse spravil do Beograda. Hkrati pa je omenil, da ne more ničesar odkloniti, ker so rojaki v Srbiji res hudo pomoči potrebni, pa tudi, ker ga marsikje ne bi posebno radi sprejeli, če bi prišel med nje praznih rok.

Dalje prihodnjič

PISMO BRALCEV ZA »DRUŽINO«

Nestrpno

Vdvanajsti številki letošnje *Družine* je med pismi bralcev na prvem mestu dopis dr. Andreja Sajeta, v katerem odgovarja na izjave akademika dr. Tineta Hribarja, o vlogi Cerkve v polpretekli zgodovini. Z namenom braniti stališča katoliške Cerkve med vojno in revolucijo pa so se zapisale dr. Sajetu med drugimi tudi naslednje besede: »... vloge Cerkve ni mogoče posploševati in dajati pavšalne sodbe o njeni (ne)posredni krivdi za državljansko vojno in povojne množične poboje.« Ali naj bi, po mnenju pisca, Cerkev utegnila biti posredno ali celo neposredno kriva za omenjene grozote? Če avtor to možnost dopušča, naj pojasni kako in kdaj naj bi Cerkev s svojim naukom ali dejanjem kaj takega povzročila. Taka in podobna namigavanja, ki niso redka, so verjetno sad dolgoletnega enoumja, a čas bi bil, da bi končali s sprenevedanjem. Mar naj bi bile žrtve v stotinah množičnih grobišč (ne)posredno krive za zločin, ki je bil storjen nad njimi?

Dvajset let je poteklo od kolapsa totalitarnega režima, pa se zdi, da mnogi še niso odkrili, kaj je bila »Osvobodilna fronta«, kdo je bil njen začetnik in gospodar, komu je služila med vojno in komu služi njen mit še danes! Njen namen je bil podrediti vse zasebno in družbeno življenje diktatu komunistične partije. Marksizem, ideologija, ki so jo širili komunisti, je bil v jedru brezbožen ter ni bil odgovor na socialno problematiko svoje dobe. Bil je totalitaren, zato ni mogel osvoboditi nikogar. Laž, nasilje in umori so bili njegovo orodje povsod po svetu, ne le v Sloveniji.

Kako je treba brati izjave ljubljanskih škofov o medvojnih dogodkih, pa je povedal škof Vovk s knjigo *V spomin in opomin!*

Stane Snoj

PRED 70 LETI se je ponesrečil na Akonkagvi ustanovitelj in prvi urednik *Duhovnega življenja* JOŽE KASTELIC

V marčni številki naše revije v rubriki *Duhovno življenje* je objavilo pred 70 leti smo se takole spomnili te obletnice:

Hladnik sporoča rojakom: »Častiti Jože Kastelic, ustanovitelj *Duhovnega življenja* in večletni urednik, se je po-

nesrečil na Akonkagvi. Podrobnih podatkov še ne vemo, ve pa se z gotovostjo to, da je bil 7. marca še živ in bil v višini 6950 m, prav pod vrhom najvišje gore na kontinentu. 8. in 9. marca so bile silne nevihte. Ker ni bilo Kastelica od nikoder, je ekspedicija, s katero je hodil g. Kastelic, bila v skrbeh zanj. S silnim naporom so 14. marca prišli nekateri na mesto, kjer so zadnjič videli Kstelica, ki ga pa nikjer niso mogli najti, pač pa njegov šotor in njegove stvari razmetane. Gnala ga je želja, da bi zasadil križ na Akonkagvo in morda je njen vrh tudi dosegel. Smatra se, da je postal žrtev planinskega viharja. Na Veliko noč na Paternalu in na Avellanedi bomo pomolili za pokoj njegove duše ali pa za njegovo rešitev, ako je mogoča. Danes vemo le to, da njegovega mrtvega telesa ni še nihče videl.«

Ob sedemdesetletnici nesreče nudimo našim bralcem še malo več podatkov.

Tragedija na Akonkagvi

Čez nekaj dni je vodja ekspedicije na Akonkagvo, J. J. Link, takole informiral Hladnika o g. Kastelicu:

4. februarja je prišel Link v hotel Puente del Inca po potrebščine za naskok vrha Akonkagve, še prej pa vzpon do taborišča Plaza de Mulas v višini 4800 m. V hotelu se mu je pridružil duhovnik Jože Kastelic, ki je v razgovoru pokazal, da je precej večš plezanja na visoke planine. Linku je izrazil željo, da ga spremlja. Tako sta še isti večer odšla ter hodila vso noč in prišla

z dnem do Plaza de Mulas. Ostali člani ekspedicije so bili zelo veseli prišleca in se radi udeležili svete maše, ki jo je potem opravil Kastelic.

Poti je bilo tedaj še dva dni do vrha Akonkagve. Gospod Kastelic je med tem pokazal, da zna rabiti cepin in ostale potrebščine za plezanje. Toda, ker je bil šele dva dni v gorah, se je videlo, da še ni zadosti aklimatiziran, zato mu Link ni hotel dovoliti, da bi se pridružil plezalski skupini. Toda Kastelic je vztrajal in tako je sku-

pina odšla in on z njo.

Uspešno so se dvigali in Kastelic celo prvi vse dopoldne. Toda počasi je začel pešati. Manjkalo je še kakih 300 m do vrha. Tedaj je zaostal. Ostali so šli naprej in dosegli vrh.

Ko so se vračali, je on sedel na skali. Povabili so ga, naj gre z njimi v dolino, a ni hotel tega slišati, češ da bo 'jutri' šel naprej. Prepričevali so ga tedaj, naj se vrne vsaj do najbližjega šotora, ki je bil 800 m nižje, da bi poskusil srečo naslednji dan z drugimi, ki bodo tudi skušali priti na vrh.

Tisto noč je nastal vihar. Snežena nevihta je zasula goro tako, da po končanem sneženju ni bilo mogoče čez nevarne strmine, čeprav so planinci napravili več poskusov. Bilo je to 7. marca 1940. Šele 8. marca naslednjega leta, ko je nekemu vodiču ušla mula v višini 6500 m, je zadel na truplo, ki je bilo Kastelčevo. Točno leto dni potem, ko so ga zadnjič videli. Bil je zmrznjen. Nepokriti deli telesa so bili očrneli. Na hrbtu mule so ga prinesli v Puente del Inca in ga na tamkajšnjem pokopališču položili za grob.

Leto kasneje je bil narejen spomenik, ki ga je zamislil slovenski arhitekt inž. Sulčič, izdelal pa slovenski kamnosek, kjer stoji zapisano, poleg njegovih osebnih podatkov v španščini, tudi po slovensko: »**Bil si slovenske zemlje sin, velik ljubitelj visokih planin. Narodu si bil vodnik do nebeških višin.**«

Njegova pot v planine je bila posneta na filmu skupno z drugimi planinci. Naslednje leto so filmali tudi njegov pokop in odkritje njegovega spomenika v Puente del Inca. S tem je bil izdelan precej dolg film, ki je bil leta 1941 glavni del sporeda na prireditvi »*Duhovnega življenja*«, namenjena skladu za njegov spomenik.

Za drugo obletnico njegove smrti je bil tudi g. Hladnik v Puente del Inca in z njim veliko rojakov pa tudi zastopniki in člani argentinskih planinskih društev. Slovesno je blagoslovil njegov spomenik, ki je najlepši od vseh na tistem pokopališču. Ime Jožeta Kastelica je pa postalo slavno v

anali argentinskega planinstva. Tragična vest o njegovi smrti je še mogla biti objavljena v slovenskih časopisih. Podrobno poročilo o tem v letu 1940, poslano uredništvu »Slovenca«, je pa g. Hladnik dobil vrnjeno leta 1945, po končani vojni, ne da bi bil kdo pismo odprl.

V knjigi »Historia del Aconcagua« s podnaslovom *Cronología heroica del andinismo*, izdani v Buenos Airesu 1953, smo našli še nekaj podatkov o tej gorski odpravi na Akonkagvo iz leta 1940, imenovani »kampanja na Akonkagvo«.

Ta ekspedicija je bila pod pokroviteljstvom *Mendoškega andinističnega kluba*, zaupana znemu andinistu, ki je dosegel vrh te gore v letih 1936, 1940, 1942 in 1944. To je bil Juan Jorge Link, ki se je štiri leta za Kastelicem ponesrečil, s tremi drugimi tovariši, ob vračanju s četrtega zavzetja Akonkagve.

Na začetku poglavja o tej gorski odpravi je 32 imen planincev in med njimi, poleg J.J. Linka, g. J. Kastelica in drugih, tudi planinca, enega od kronistov ekspedicije z imenom Carlos B. Olano. Ta je takole opisal Kastelicevo mašo:

»Nekateri člani ekspedicije so obkrožili zasilni oltar. Po končani maši je govoril o. (padre) Kastelic v takšni ganjenosti, da je skoraj jokal, češ da smo privilegiranci, ker smo tako blizu našemu Gospodu, Vsemogočnemu. V svojem nagovoru, ki je imel tudi tragične poudarke, omenjajoč potop prekooceanske ladje Titanic, na kateri je skupina grešnikov, medtem ko se je ladja potapljala, v zboru pela: 'Vsak korak bliže k Tebi, moj Bog.' Kot bi bila to edina rešilna deska.«

Iz knjige zvemo, da je g. Kastelic maševal 25. februarja v kraju *Plaza de Mulas* pod nedostopnimi pobočji Akonkagve »pod zaščito preprostega lesenega križa, na katerem se je bleščal bronast sveti križ. Prvič (v zgodovini Akonkagve) se je razlegel v tistem samotnem kraju Kristusov glas«.

4. marca se je Link, vodja odprave, v drugo zagnal proti vrhu Akonkagve. Izbral je pet planincev in med njimi Kastelica. Kronist

Akonkagva - Levo: Juan Jorge Link, vodja ekspedicije na Akonkagvo

začel zaostajati, molil in končno omagal. Vsakih pet korakov se je ustavil in vse nagovarjanje kolegov, naj odneha, ni nič zaleglo. »Edino, kar hočem, je nadaljevati mojo pot,« je odgovarjal. Tako se je počasi oddaljil od ostalih, ki so dosegli vrh v razdalji dveh ur in pol. Prvi se je povzpел na vrh ob pol dveh, zadnja dva, Link in njegova žena Adriana s psičkom Fifi-jem, pa ob štirih popoldne.

Kronist Franke je za pisal:

»Sonce je že zahajalo, ko smo se vračali z vrha in ko smo prišli do kraja, kjer je bil Kastelic, ki se nam je skušal skriti za skale. Vabili smo ga, naj se vrne, a vse zastonj. Tudi naše dolgo pregovarjanje ga ni omajalo. Link ga je prosil, naj bi sestopil vsaj do taborišča na 6850 m in mene določil, da ga spremljam. K sreči je Kastelic to sprejel. Ko sva prišla do te baze, sem ga nagovarjal, naj me spremlja še niže, a ga nisem mogel prepričati. Odgovarjal je, da je preveč utrujen. Vsako nagovarjanje, naj bi se vrnil, je bilo brez uspeha. Takrat sem ga prosil, naj mi podpiše dokument kot dokaz, da ostaja tam prostovoljno, ker sam hoče. Takoj je to storil. Nato sem mu popravil šotor, mu uredil spalno vrečo in mu, na njegovo prošnjo, pomagal,

piše: »Častitljivi oče (padre) je izbrane povabil okrog simbola svetega križa in ves ganjen, s solzami v očeh, povedal svoj zadnji nagovor. V dramatičnem tonu je omenjal privilegij, da se lahko povzpnejo tako blizu neba: 'Vsak korak bliže Tebi, moj Bog,' je ponovil, ne vedoč, da ga bo nekaj ur potem tragedija povezala za vedno s to goro'.«

7. marca je bil silen mrz. Vse dopoldne so čakali na sonce, ki se je pokazalo šele opoldne izza sten Akonkagve. Omenjeni planinci so drug za drugim naskočili vrh. Kastelic je napejal vse sile, a kmalu

da je šel vanjo. Nazadnje sem ga še prosil, naj nikar ne gre od tam, češ da se Link kmalu vrne z novo skupino andinistov. Zaprl sem šotor in odšel.«

Šest zmagovalcev se je spuščalo po poledenelih sneženih predelih s pomočjo zarez in z ročnimi svetilkami v rokah, ker je bila že noč. Tako so se spustili do višine 6700 m, kamor so dospeli o polnoči.

8. marca so nadaljevali s sestopom kljub naletavanju snega in kljub megli, ki je zapirala pogled. V

bili v skrbeh zaradi Kastelica in še drugih dveh pogrešanih planincev. Link in že omenjeni Olano sta se 11. marca opoldne odpravila nazaj v gore, da bi prišla do kakšnih informacij. Ob 9 zvečer sta prišla do bivaka na 6400 m, kjer sta našla dva pogrešana in izčrpana planinca, ki sta vedrila tam že pet dni, v upanju, da lahko naskočita goro. V tistem bivaku so prebili noč s 40 stopinjami pod ničlo. Nihče ni spal niti ni skušal

zaspati iz strahu pred smrtjo. Drug drugega so drgnili, masirali in opogumljali. Tako so prestajali tiste kritične ure, ki bi bile zanje kmalu usodne.

O Kastelico pa ni bilo nobene sledi. Iz tišine visokih skal ni bilo nobenega znamenja o njegovi eksistenci.

12. marca je bil tragičen dan. Može so se odpravili na pot, da bi pomagali duhovniku kljub temu, da so bili sami popolnoma izčrpani. Poleg tega je sneg naletaval in pokrival predrznega Kastelica, ovitega v misterij z veliko dobre volje in s svojim malim bakrenim križem.

200 m pred ciljem so se zavedli svoje obupne izčrpanosti in sklenili povratek v dolino. Bila je že noč, ko so prišli bolni, zdelani in na koncu svojih moči do šotorov v Plaza de Mulas.

14. marca. Še od prejšnjega dne je snežilo. Kljub temu je poskusil Link še zadnjikrat rešiti Kastelica. Sam je vodil majhno skupino, ki je prišla z veliko težavo do taborišča na 6700 m. Snežilo je brez prestanka. Popoldne so reševalci dosegli šotor na 6850 m, kjer je Franke pustil duhovnika. Šotor je bil prazen in zastoj so pregledali vso okolico. Do konca razočarani so se planinci naposled odločili, da se vrnejo.

Zanje je bil Kastelic izgubljen.

V soboto, 16. marca, ob 6^h popoldne je prišel Link do Plaza de Mulas, čeprav praznih rok in gotov, da se je zgodila nesreča. Od 40 oseb, ki so začeli ekspedicijo, jih je bilo takrat samo še osem na tisti samotni prostranosti.

Dva dni kasneje, 18. marca, je karavana osmih planincev dosegla dolino Horcones in nato Puente del Inca. Vrsta planincev na konjih, povešenih glav, je jahala skozi gorsko sotesko, medtem ko je trop šestih živali začel s čudnim pritrkavanjem konjskih kopit v miru tiste pokrajine.

Popoldne so prišli do žalostnih prividov, ko je rujava barva gorskih sten oživila, medtem ko je sonce ožarjalo gorski sneg Akonkagve, ki se je svetil tam daleč pod vrhom kot blišč bronastega križa, pripetega na prsih mrtvega pastirja.«

Tako je končal kronist opis te Linkove gorske odprave in Kasteliceve smrti v knjigi *Historia del Aconcagua*.

Priredil in prevedel S.S.

Rojaki iz vseh koncev Argentine pa tudi iz drugih držav obiskujejo Kastelicev grob.

višini 5800 m je bila pot pokrita z deset centimetrov debelim snegom, katerega belina je zakrivala planincem naravne orientacijske točke. Kljub fizični izčrpanosti so nadaljevali s sestopom. Više v gorah je pa grmel, »kot bi se velikan zbudil zaradi poraza, in to strašno prekletstvo je stresalo na dolgo in na široko ozračje in mir Kordiljer«.

Ob sedmih zvečer je prišlo vseh šest zmagovalcev do šotora v Plaza de Mulas.

V tem bazičnem taborišču so

*V samostanu, ki je bil znan
po strogi askezi, se je neki
starec pritožil:*

*»Ne vem, čemu služijo
dnevni red, če menihi vedno
zamujejo.«*

Opat mu odgovori:

*»Kako bi ti vedel, da
zamujejo, če bi ne bilo
dnevnega reda?«*

+

*Neki puščavnik je rekel
svojemu bratu:*

*»Sedem let sem ohranil
popolno tišino.«*

*»Jaz pa sem se postil sto
deset dni,« je odvrnil drugi.*

»Nemogoče, oče.«

*»Zakaj, brat, če jaz
nimam nič proti tvoji
sedemletni tišini, pusti tudi
ti mene, da se postim sto
deset dni.«*

DE GASPERI ob 55-letnici smrti

Prefekt vatikanske škofovske kongregacije, kardinal Janes Krstnik Re, je načeloval 21. avgusta 2009 v stolnici mesta Pesaro, Italija, slovesno evharistično somaševanje ob 55. obletnici smrti Alcide-a De Gasperi-a, enega od ustanoviteljev Evropske zveze, ki je v postopku proglasitve za blaženega.

Kardinal Re je velik poznavalec duhovnosti tega praktičnega kristjana. Odkril je številne podrobnosti in anekdote, ki pričajo o moči in globini vere tega državnika. Njegov članek je izšel v L' Osservatore Romano.

Ena anekdota v zvezi z njegovo hčerko Marijo Romano, ki se je nekega dne znašla v potrebi in prosila svojega očeta za avto, da bi opravila neko naročilo.

De Gasperi-ev odgovor na to prošnjo je bil: »Ni mogoče; ta avto ni last tvojega očeta, temveč predsednika Ministrskega sveta.«

Drugo vedenje o tem italijanskem politiku, ki je zasluži obćudovanje kardinala Reja, je vera, s katero je kljuboval političnemu preganjanju in ječi pod fašizmom Benita Mussolini-a.

De Gasperi-a so peljali v ječo z zvezanimi rokami, »toda verige na njegovih zapestjih ga tisto jutro niso morale, ker je imel v svojem srcu trdno prepričanje, da bo oproščen, ker ni storil ničesar takega, kar bi si oćital«, je dejal kardinal.

V nekem pismu iz jeće, naslo-

Duhovno življenje je objavilo

JURE VOMBERGAR

MAJ

PRED 70 LETI (1940)

Župnik cerkve sv. Neže na Pateralu, **č.g. Gaspar Cañada, je praznoval srebrno mašo.** »On je bil tisti, ki je dajal več let gostoljubno streho slovenskemu izseljenskem duhovniku Jožetu Kastelicu in dal na razpolago tudi svojo cerkev, da se je v njej vršila slovenska služba božja. Vsestransko je podpiral naša prizadevanja za strnenje vseh dobrih Slovencev in

vljenem na svojo ženo, je državnik sicer odkril svojo prizadetost zaradi tiste krivice, nikoli pa ni izgubil poguma...

Ob nasprotovanju je premišljal in molil, da bi našel njegov smisel in se uklonil Božji volji, »ki ima nedoumljiv načrt, pred katerim se sklonim in sprejem«.

»Bog ne more biti krivičen in okruten – je pisal –. On nas ljubi in dela iz nas nekaj, česar danes ne razumemo.«

Leta 2004, ob 50-letnici smrti državnika, je kardinal Re načeloval sveti maši v stolnici mesta Trento.

Ob tisti priložnosti je povedal tudi to, da je bila 'Jezus' zadnja beseda, ki jo je De Gasperi izgovoril v svojem življenju.

Alcide De Gasperi (1881–1954) je bil začetnik obnove Italije po drugi svetovni vojni. Od leta 1942 naprej imajo ustanovitelja stranke Democrazia Cristiana, skupaj z Nemcem Konradom Adenauerjem in Francozom Robertom Schumanom, za enega od očetov procesa evropske integracije.

Prevedel Marjan Hribar

je zatorej naša prijetna dolžnost, da se pridružujemo čestitkam ob njegovi slovesnosti in mu kličemo, da naj ga Bog živi še mnoga leta«.

25: Slovesno je bil odprt in blagoslovljen **nogometni stadion Boca Juniors** v Boki, delo arhitekta Viktorja Sulčiča. Sulčič, rojen v Križu pri Trstu, je v Argentini izdelal še več pomembnih stavb, med drugimi Mercado de Abasto in Hospital Italiano en San Justo. Bil je v veliko pomoč slovenskim izseljenskim duhovnikom.

25: Isti dan ob 21. uri je društvo *Slovenski dom* uprizorilo na odru armenskega kluba na ulici Acevedo 1353 **igro Deseti brat**, prirejeno po istoimenskem romanu Josipa Jurčiča. V dvorani so našli 1250 gledalcev.

26: V Lourdesu je bilo tokrat že **ćetrto slovensko romanje** na zadnjo nedeljo v maju. Istočasno so romali tudi Španci ob slavu 1500-letnice pilarske Marije in častilci sv. Rešnjega Telesa. Vsi so se uvrstili v skupno procesijo po ulicah Lourdesa, Slovenci pa so zapeli po svoje. »Nad našim petjem so bili vsi zelo navdušeni in so nam na moć čestitali in se zanimali, kdaj bi spet imeli priliko, da nas slišijo«

PRED 60 LETI (1950)

1: Članstvo Družabne pravde je imelo svoj 2. redni občni zbor. Najprej je duhovni vodja Ladislav Lenček CM imel sv. mašo, nato je bilo zborovanje. Predsednik France Žužek se je spomnil v Cordobi preminulega Albina Gaserja, enega od prvakov slovenskega katoliškega delavskega gibanja.

7: *Igralska družina Narte Velikonja* (IDNAVE) je **prićela**

svojo gledališko sezono s tragedijo v 5. dejanjih *Genovefa*, ki jo je napisal Friderik Hebbel. Prevedel jo je dr. Tine Debeljak in jo posvetil »tistim možem, ki so po vojni že toliko let ločeni od svojih žena, ki mislijo vedno nanje in želijo, da bi jih usoda zopet kmalu združila z njimi«. Igra je bila v dvorani San José, režiral je Marjan Willenpart.

Na občnem zboru IDNAVE meseca januarja je bila izvoljena lista mladih, ki jo sestavljajo: predsednik Janez Perharič, začasni podpredsednik in dramaturg dr. Tine Debeljak, tajnica Marija Kačar, blagajnik Avgust Jeločnik, gospodar Jože Miklič, tehnični vodja France Prijatelj; razsodišče: Božo Fink, Milan Križ in Lojze Debevec; nadzorni odbor: Lojze Dolinar in Maks Borštnik.

14: **Vseslovensko romanje v Luján** je kljub dežju zbralo vsaj 1400 rojakov. Posebni pripravljalni odbor je najel vlak za 900 oseb in izdal knjižico *Romarji k Mariji*, ki je opisala slovenska romanja na sploh, naša dosedanja romanja v Luján in dala navodila za to leto. Romanje je bilo pod geslom svetega leta: *Veliki povratek k Bogu*. Temu so bile posvečene pridige v cerkvi in na stanovskih zborovanjih, ki so bila pripravljena posebej za starše, fante in dekleta. Maševal in pridigal je Janez Hladnik, peli pa so združeni pevski zbori. Zborovanja po maši so bila: v veliki kinodvorani za starše, katerega je vodil urednik France Kremžar, govore sta imela župnik Lovšin in Franc Žužek; fantovsko zborovanje je vodil Avgust Horvat, govore sta pa imela on in Boris Koman; dekliško zborovanje je vodila Mija Markež, govorila pa sta Janez Hladnik in gdč. Joža Šturm. Popoldne je pridigal lazarist Ciril Demšar, nato je bila (zaradi dežja) procesija po cerkvi. Romanje se je končalo s petimi litanijami.

Slovenski dušni pastir Janez Hladnik je bil z dekretom msgr. Solarija, nadškofa iz La Plate, nastavljen v župniji Lanús, da bo pripravil ustanovitev nove župnije, ki bo obsegala tudi razvijajočo se slovensko naselbino. Poslovil se je od slovenskih verskih središč na

Paternalu in Avellanedi.

18: Na Vnebohod se je poslovil **od slovenskega Paternala**, kjer se je ta dan še enkrat zbrala slovenska cerkvena skupnost iz prejšnjih časov. Nekdanje pevke, ki jih je vodil pevovodja Ciril Jekše, so spet lepo zapele in s tem je bilo zaključeno 20-letno versko delo med Slovenci na Paternalu, ki je bil pred 20. leti še ves slovenski, sedaj pa so nekdanji paternalci razpršeni po vsem Velikem Buenos Airesu.

21: **Slovo na Avellanedi**. »14 let so se zbirali Slovenci v kapeli hiralnice Don Oriona na Avellanedi. Toda Avellanede ni več. Slovenci so se večinoma odselili, sedaj se seli še gospod Janez in z njim tudi služba božja. Kar na solze je šlo nekaterim, ko je Janez Hladnik spregovoril besedo v slovo«.

28: Za Binkošti zjutraj je Janez Hladnik imel **prvič slovensko sv. mašo v kapeli sv. Jožefa** na vogalu ulic Juramento in Paraná, eno kvadro od Santa Fé 5500 v Lanusu; odslej bo maša vsako nedeljo in praznik.

28: **Slovensko romanje v Lourdes** je popoldne zbralo kar 600 rojakov, čeprav so bili 14 dni prej v Lujanu. Zbrali so se pri votlini, kjer so med petjem molili rožni venec, nato pa se uvrstili v procesijo v gornjo cerkev. Najprej je imel pridigo Anton Orehar, zatem pa so bile litanije ob asistenci duhovnikov Hladnika, Kalana, Lenčka CM in Karla Škulja.

PRED 50 LETI (1960)

1: Na praznik sv. Jožefa-Delavca je imela **Družabna pravda svoj redni občni zbor**.

1: V prostorih **Mladinskega doma** (MD) v zavodu Don Bosco v Ramos Mejiji je bila otvoritev nove društvene sobe, ki je posvečena spominu na škofa Rožmana. Na sporedu je bilo petje članic MD, govor predsednika Maksa Jesiha in duhovnega vodje Janka Merinika SDB.

7: **Občni zbor Društva slo-**

venskih dijakinj je bil na Pristavi v Moronu. Dijakinje so si izvolile naslednji odbor: Anka Savelli, Alenka Jenko, Terezka Marn, Francka Tomazin in Stanka Marinček.

8: Letošnje **romanje v Luján** je bila ena najbolj veličastnih manifestacij, kar jih je doživela slovenska skupnost v Argentini. Rojakov je prišlo nad 2000. Devet slovenskih duhovnikov je vse dopoldne spovedovalo. Romarsko mašo z govorom je imel direktor Anton Orehar. V pridigi je razvil misli o vzgoji mladine. Pri popoldanski slovesnosti je govoril župnik France Novak. Priporočal je rojakom, naj bi ob izgubi nadpastirja škofa Rožmana ostali zvesti njegovim naukom in bi na njegov grob položili tri cvetke: 1. Pošiljali otroke v slovenske tečaje, mladino pa v katoliške organizacije; 2. Še bolj se oklenili Marije in presv. Evharistije; 3. V bratski ljubezni ostali med seboj povezani.

22: **Slovenski pevski zbor iz Mendoze** je gostoval v Buenos Airesu in priredil koncert za rojake. Ena najpomembnejših kulturnih manifestacij Slovencev v Buenos Airesu pa je bil nastop združenih slovenskih pevskih zborov iz Buenos Airesa, Ramos Mejije, San Justa, Lanusa, San Martina in Mendoze, pod vodstvom ravnatelja Marka Bajuka, v **proslavo 150-letnice argentinske svobode**.

25: Na argentinski državni praznik je bilo **žegnanje v slovenskem naselju 'Trnovo'** na otoku Las Zarzamoras (Robidovje) v delti Tigre, kjer je v začasno postavljeni kapeli daroval sv. mašo dr. Jože Šuštar DJ. Na tem otoku si je že več rojakov postavilo hišice za nedeljski in počitniški oddih.

Ko je neki starec videl psa, je pomislil: »Pes ima toliko prijateljev, ker maha z repom, ne pa z jezikom.«

Ustoličenje novega predsednika v Čilu

Meseca marca se je veleposlanik Republike Slovenije v Argentini, prof. Avguštin Vivod, udeležil slovesnosti ustoličenja novega predsednika Čila, Pinera, še prej pa slovesa predsednice Michelle Bachelet, ob koncu njenega mandata. Dne 12. marca se je udeležil Te-deuma in ekumenske molitve za Čile ter novo vlado na trgu pred katedralo, pred podobo karmelske Matere Božje. Med obredom je bilo zaznati devet potresnih sunkov. Naš veleposlanik je močno doživel vsebino ekumenske molitve pa tudi, s kakšno pobožnostjo so peli navzoči skupaj z zborom, orkestrom, diplomatskim

zborom in čilskimi oblastmi vpricho predstavnikov devetih priznanih verskih skupnosti. Uvodna molitev se začelja tako:

PRIDI, GOSPOD VISOKIH GORA,
PRIDI, GOSPOD GLOBOKIH
MORJA,
PRIDI, VRNI DUŠO SVOJEMU
LJUDSTVU,
PRIDI, TEMU SVETU VRNI
ŽIVLJENJE.

BEGAJO NAS LAŽNIVE
OBLJUBE,
OBETI ZA NEKI BOLJŠI SVET,
UNIČUJEJO NAM TELO IN
DUŠO,
ODSOTNOST LJUBEZNI NAS
DELA LEDENE..

TODA TI SE BOŠ SPUSTIL Z
VIŠAV,
SPET BOŠ PO MORJU HODIL,
OŽIVI TA SVET SPET, KI UMIRA,
KOT LAZARJA GA POKONCI
POSTAVI.

PRIDI, GOSPOD VISOKIH GORA,
PRIDI, ...

»Revež! Če tega ne veš, si za-
pravil polovico svojega življenja.«

Nekaj časa je bila tišina, potem
pa se filozof ni mogel več premagati.
Spet je vprašal čolnarja:

»Poznaš bistvo Boga? Ali veš,
kdo je Bog? Kje je? Kakšen je? Ka-
ko ga je mogoče spoznati?«

Čolnar mu je odgovoril:

»Ne, moj gospod. Res ne vem.
Vem pa, da je Bog tisti, ki vodi vaše
in moje življenje, ki je sočuten,
prijazen in kaznuje hudobijo. Več
mi ni treba vedeti. Bolje spim, če
vse svoje skrbi izročim v njegove
roke, da on skrbi zame.«

Filozof je kar zakričal:

»Norec! Če tega ne veš, si za-
pravil četrtnino svojega življenja.«

Kmalu zatem se je začela ne-
vihta in premetavala je čoln kot
list na vodi. Filozof je bil na smrt
prestrašen. Čolnar ga je začudno
vprašal:

»Gospod, zakaj vas je strah?
Mar ne znate plavati?«

Filozof je priznal:

»Res je, ne znam plavati.«

Čolnar se je na glas zasmeljal
in rekel:

»Revež! Potem si zapravil vse
svoje življenje.«

Življenjska modrost

Nekoga filozofa je čolnar pel-
jal čez reko. Filozof ga je
vprašal:

»Kaj veš o zvezdah in luni, ki
sijejo nad nami? Kaj o njihovem
vplivu na naše morje, reke in našo
usodo?«

Čolnar mu je odgovoril:

»Nimam pojma. Zvezde sijejo
po božji volji. Delajo, kar jim je Bog
namenil. Kaj, tega pa ne vem. Vem
pa eno: da so lepe, da jih jaz ne mo-
rem niti ustvariti niti uničiti. Vse,
kar lahko naredim, je, da obču-
dujem božjo modrost, ki jih je us-
tvarila in postavila tja, kjer so.«

Filozof je zavzdihnil in rekel:

»Revček! Zapravil si četrtnino
svojega življenja!«

Čez nekaj časa je filozof spet
vprašal:

»Čolnar, poznaš zgodovino kra-
ljev in kraljic, ki so vladali in še
vladajo?«

Čolnar je odvrnil:

»Tega ne potrebujem. Kralji in
kraljice pridejo in odidejo, ostane
pa Bog, ki je usmiljen z menoj.
Zakaj naj bi se brigal za kralje in
kraljice ter njihove medsebojne
razprtije?«

Filozof ga je pomiloval:

Duhovnik bi moral prvič
pridigati v odročni kmeč-
ki župniji, pa se je v cer-
kvi prikazal le neki kravji pastir.
Duhovnik ni vedel, ali bi bogoslužje
opravil ali ne. Kravji pastir mu je
rekel:

»Ne morem vam svetovati, kako
bi naj ravnali, saj sem le kravji
pastir. Toda, če bi jaz šel hraniti
svoje krave, pa bi se prikazala sa-
mo ena, bi bil zelo neumen, če je
ne bi nahranil.«

Duhovnik se mu je zahvalil
za nasvet in storil, kakor je imel
v načrtu. Pridigal je kar celo uro.
Ko je končal, je vprašal edinega
poslušalca, če je zadovoljen. Ta
mu je odgovoril:

»Ne razumem kaj prida o pri-
digah, saj sem le kravji pastir. To-
da če bi šel krmit krave, pa bi se
prikazala samo ena, bi bil zelo
neumen, če bi pred njo položil vsa
krmo.«

iz naše kronike

METKA MIZERIT

50. OBLETNICA BLAGOSLOVITVE CERKVE MARIJE KRALJICE V SLOVENSKI VASI

je bila v nedeljo, 15. novembra. Leta 1959 jo je blagoslovil msgr. Aleksander Schell, škof v Lomas de Zamora. Cerkev je bila prenovljena v duhu vatikanskega cerkvenega zbora leta 1968 pod vodstvom arh. Jureta Vombergarja. Ob petdesetletnici so v cerkvi namestili tudi podobo brezjanske Marije Pomagaj in podobo sv. Vincencija. Ta je ustanovil Misijonske družbo, ki je cerkev zgradila in upravlja župnijo. Na ta slovesni praznik je prišel tudi nadškof dr. Anton Stres (sedanji ljubljanski nadškof). Verniki so se duhovno pripravili s tridnevnic. Prvi dan jo je vodil nadškof dr. Stres, drugi dan vizitator slovenske province Misijonske družbe g. Pavle Novak in zadnji dan g. Toni Burja.

Slavje zlate obletnice je bilo v nedeljo, 15. novembra 2009. Slovesno sv. mašo v slovenskem jeziku je daroval nadškof dr. Anton Stres, z njim je somaševalo več slovenskih duhovnikov. Slovesnost maše je povzdignilo lepo petje.

Sledila je sv. maša na dvorišču farne šole. Množica vernikov je napolnila veliki prostor. Sv. mašo je daroval škof iz Avellanede msgr. Rubén Oscar Frassia, somaševal je nadškof iz Corrientesa msgr. Andrej

Stanovnik, domačin iz Slovenske vasi, in deset duhovnikov. Bilo je zelo slovesno in verniki so bili globoko ganjeni.

Po maši je bil kulturni program, pri katerem je sodelovala tudi farna šola. Poleg drugih nastopov so mladi zaplesali slovenske in argentinske narodne plesse.

Sledilo je slavnostno kosilo. Pretrsljivo je bilo, ko so po kosilu na oder stopili starejši vaščani, ki so s svojimi rokami gradili cerkev. Med njimi je bil g. Janez Petek, ki je od vsega začetka vodil gradnjo in potem kot vikar in župnik ter superior lanuške skupnosti skrbel za duhovni napredek vernikov. Veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod je izročil priznaje Republike Slovenije. Vsi pa so se zahvalili Bogu in Mariji Kraljici za duhovne dobrrote, ki so jih bili deležni v teh petdesetih letih.

V soboto, 12. decembra, je **FOLKLORNA SKUPINA S PRISTAVE PRAZNOVALA 20-LETNICO** svojega **DELOVANJA**. Za to slovesnost so organizirali veselico narodnih plesov 2009. Obsežen program so razdelili v dva dela. V prvem so nastopili Danci v slikovitih narodnih nošah. Sledili so jim Irci iz skupine *Eire*. Nato se je predstavila skupina s Pristave z argentinskimi plesi: ranchera, gato, escondido in pericón nacional. Vse občinstvo je navdušila spretna ukrajinska folklorna skupina *Raduga*. Argentinska skupina je zaplesala tango. V drugem delu je skupina s Pristave pokazala belokrajnske plesse; plesalci so bili oblečeni v noše te pokrajine. Sledili so Čehi s skupino *Sokol*. Pristavčani so nato zaplesali tango, nato pa argentinska skupina plesse s severa Argentine. Večer je

zaključila domača skupina v gojenjskih narodnih nošah; zaplesali so venček najbolj priljubljenih narodnih plesov. Sledila je pogostitev in prijetno domače razpoloženje.

TABORJENJE MINISTRANTOV za leto 2009 je bil v Lujanu pri maristih od 17. do 19. decembra. Gospodu Franciju Cukjatiju so pomagali: Mirijam Mehle Javoršek, Anka Smole Kokalj, Janez Jelenc, Martin Zarnik, Pavel Brula in Janko Koželjnik.

ZAČETEK POUKA NA SLOVENSKEM SREDNJEŠOLSKEM TEČAJU RAVNATELJA MARKA BAJUKA. V soboto, 6. marca, je bil v Slovenski hiši sprejemni izpit za nastopne dijake 1. letnika. Predstavilo se je 33 učencev, ki so bili sprejeti.

V soboto, 13. marca, so bili popravni in dopolnilni izpiti, nato pa vpisovanje. Letos je na tečaju 157 dijakov. Sledila je sv. maša, ki jo je daroval delegat dušnih pastirjev dr. Jure Rode. Pri pridigi je dijake spomnil, naj se pridno učijo in izkoristijo priložnost, ki jim jo nudi tečaj za učenje slovenščine in drugih predmetov. Ob koncu maše je spregovorila ravnateljica tečaja prof. Neda Vesel Dolenc. Pozdravila je starše in dijake; posebno dobrodošlico je izrekla prvošolcem. Spomnila nas je, da bomo letos praznovali zlati jubilej srednješolskega tečaja, kar naj nas še bolj poveže in navduši. Podala je tudi nekaj poročil in navodil.

Naslednjo soboto so imeli **DIJAKI DAN DUHOVNOSTI**, kot pripravo na veliko noč. Duhovno misel kot pripravo za spoved je podal g. Jože Bokalič. Program sta pripravila g. Franci Cukjati, cont. Nuška Belič Draksler in sodelavci. Razmišljanja in pogovore so zaključili s sv. mašo.

ZVEZA SLOVENSKIH MATER IN ŽENA JE IMELA SVOJ REDNI SESTANEK v četrtek, 11. marca, v Slovenski hiši. Vodila ga je predsednica ga. Pavlina Dobovšek. Govoril je duhovni asistent Zveze dr. Jure Rode o temi *Biti kristjan danes*.

ZAČETEK SLOVENSKIH OSNOVNO-

ŠOLSKIH TEČAJEV je bil v nedeljo, 14. marca, v Slovenski hiši. Učiteljstvo, starši in otroci so se zbrali v cerkvi Marije Pomagaj, da se priporočijo Bogu za dober začetek. Sv. mašo je daroval delegat dr. Jure Rode, Baragova šola je imela na skrbi povezavo, branje beril in prošenj. Pri pridigi je dr. Rode priporočal, naj v velikonočnem času starši in otroci preiščujejo Kristusovo trpljenje in vstajenje ter v družini skupno molijo. Naročal je tudi, naj starši pomagajo otrokom pri učenju slovenskega jezika. Peli so otroci, ki so bili na koloniji v Córdoba.

V veži pred dvorano je bila razstava ročnih del, ki so jo pripravili udeleženci kolonije. Ogledali smo si lahko tudi slike voditeljev in otrok.

V Dvorani škofa Rožmana se je nadaljevala prireditev. Najprej je spregovorila šolska referentka Zedinjene Slovenije ga. Alenka Prijatelj Schiffrer. Starše je prosila, naj v družini gojijo vrednote vere in slovenstva, ker le tako bo slovenska šola uspešno delovala in dopolnjevala vzgojo. Učencem je naročila, naj jim bodo zgled delavnosti, poštenosti in ljubezni do slovenstva njihovi stari starši, ki so te vrednote gojili in jih ohranili v hudih časih njihovega zdomstva. Spomnila se je 60-letnice Slomškove in Baragove šole. Tudi Jegličeva šola je praznovala to obletnico, čeprav ne javno. Zato pa je ga. šolska referentka povabila na oder gdč. Pavlo Grbec in gospo Marjano Kovač Batagelj, ki že petdeset let neprekinjeno uči v Jegličevi šoli. Zahvalila se jima je za njuno delo, enako tudi vsem učiteljicam.

Sledila je **IGRA PIKA NOGAVIČKA V IZVEDBI PREŠERNOVE ŠOLE S PRISTAVE**. O igri in nastopajočih smo v naši reviji že poročali. (glej Duhovno življenje št. 1-2).

ZVEZA SLOVENSkih MATER IN ŽENA ODSEK SAN MARTIN je imela svoj redni sestanek v četrtek, 18. marca. Vodila ga je ga. Polona Makek. Govoril je polkovnik Jože Novak in sicer o *Doživljajih tragedije na Kosovem*. Zanimivega predavanja se je poleg žena udeležilo tudi nekaj mož.

Februarja 2009 je bila krščena v cerkvi Marije Pomagaj KATJA BRULA, hči Marcela in Marte roj. Selan. Njena botra sta Monika Vitrih Koželnik in Martin Selan. Krstil jo je g. Franci Cukjati. Čestitamo!

V soboto, 20., in nedeljo, 21. marca so **V SLOMŠKOVEM DOMU PONOVILO SPEVOIGRO HVALNICA DRUŽINE TRAPP**.

OBČNI ZBOR V NAŠEM DOMU SAN JUSTO je bil v nedeljo, 21. marca, po sv. maši. Vodil ga je predsednik prof. Karel Groznik. Po molitvi in molku, s katerim so se spoštljivo spomnili umrlih članov, so odborniki podali poročila o delu v preteklem delavnem letu. Na volitvah so bili izvoljeni nekateri novi člani in glavni odbor Doma je sestavljen takole: predsednik prof. Karel Groznik; podpredsednik Toni Oblak; tajnica Berni Juhant; blagajnik Franci Štrubelj; pomočnik blagajnika Martin Selan; kulturna referentka Ivana Tekavec; gospodar Stanko Jelen. V širši odbor so bili izvoljeni: Toni Rovani; Mirjam Oblak; Andreja Zupanc Magister; Gabi Indihar in Lovrenc Tomažević.

Po občnem zboru je bilo kosilo, ki ga vsako leto pripravi Zveza slo-

venskih mater in žena odsek San Justo. Recitacijo je podala ga. Marta Urbančič Oblak. Gospe pa so pod vodstvom gdč. Anice Mehle zapele nekaj pesmi. Vse navzoče je pozdravila predsednica Zveze ga. Nežka Lovšin Kržišnik. Čisti dobiček kosila in srečelova je namenjen pomoči potrebnim rojakom.

Isto nedeljo, 21. marca, je bil tudi **V SLOMŠKOVEM DOMU OBČNI ZBOR**. Vodil ga je predsednik Marko Selan. Poročila so podali sledeči odborniki: tajnica dr. Marjana Poznič Mazières; blagajnik Pavel Brula; za kulturni odsek Lojze Lavrič; gospodar Aleksander Kastelic; voditeljica Slomškove šole Mateja Hribar Šmalc; za farni odbor Jože Oblak; za mladce

in mladenke Anka Smole Kokalj; za mladinski organizaciji Marjanka Oblak; predsednik Marko Selan in Nadzorni odbor dr. Boris Štrfliček. Isti odbor bo še eno poslovno dobo vodil delo v Slomškovem domu.

Na državni praznik, 24. marca, je **CENTRALNI ODBOR SFZ - SDO ORGANIZIRAL MLADINSKI IZLET V LUJÁN**. Lepo vreme je pripomoglo, da so mladi uživali v naravi. Pripravili so skupne igre, nogomet in se prijateljsko pogovarjali. Za skupno kosilo so spekli »patys«. Da bodo imeli spomin na izlet, so se fotografirali; zvečer so se veseli vrnili domov. Izleta se je udeležilo 140 deklet in fantov; z njimi je bil tudi mladinski dušni pastir g. Franci Cukjati.

VELIKA NOČ V SLOVENSKI CERKVI

Na cvetno nedeljo so po vseh naših slovenskih središčih pred sveto mašo blagoslovili oljčne veje in butarice, ki so jih med tednom pletle dekleta in žene. Po blagoslovu so bile procesije in nato slovesna sv. maša z branjem pasijona.

Večerja zadnja je minila ... Na veliki četrtek (letos je bil 1. aprila) se spominjamo, da je Jezus postavil zakrament presvetega Rešnjega Telesa. Sveto mašo v slovenski cerkvi Marije Pomagaj je daroval pater dr. Alojzij Kukovica za vse žive in rajne slovenske duhovnike; somaševal je delegat dr. Jure Rode. Mašo je vodil Andrej Žnidar, berili sta brala Pavel Grohar in Monika Oblak. Med mašo je bilo ljudsko petje, ki ga je vodila priložnostn pevka skupina. Na orglah jih je spremljala prof. Andrejka Selan Vombergar. Nabirka je bila za Vincencijevo konferenco. Po maši je duhovnik prenesel sv. Rešnje Telo na okrašen prostor. Sledile so ure čaščenja. Najprej so počastili Jezusa v svetem Rešnjem Telesu žene in moške, potem pa mladina.

Kraljevo znamenje križ stoji ... Veliki petek nas spominja Kristusove smrti na križu. Bogoslužje je opravil g. Franci Cukjati. Vodil je inž. Janez Krajnik, berili sta brala Dominik Oblak in Alenka Smole Bokalič. Mešani pevski zbor San Justo je pod vodstvom Andrejke Selan Vom-

Dne 19. decembra 2009 sta se v cerkvi Loretske Marije v Córdobi poročila MARIANA G. FRIEDRICH in letalski poročnik MARTIN A. URBANČIČ. Za priči sta bila nevestina starša Blanca Cajal Friedrich in Juan Enrique Friedrich ter ženinova starša Marija Urbančič roj. Kopač ter Božo Urbančič. Novoporočencema želimo mnogo sreče!

bergar doživeto pel trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa. Solistične vloge so peli: kronist Andrej Gril; Kristus Martin Selan; druge speve Aleks Cestnik. V drugem delu slovesnega bogoslužja smo počastili križ. Dolge vrste vernikov so se bližale oltarju, za poljub križa. Navzočih je bilo veliko družin z malimi otroki, pa tudi mladine in odraslih iz vseh okrajev velikega Buenos Airesa. Nabirka je bila za Sveto deželo. Po bogoslužju v cerkvi je bil v Dvorani škofa Rožmana križev pot, ki ga je pripravila mladina iz San Justa.

Na veliko soboto, 3. aprila, so naši dušni pastirji po vseh okrajih, kjer živijo Slovenci, blagoslavljali velikonočna jedila po lepi slovenski navadi, ki smo jo prinesli še iz domovine.

Naš Gospod je od smrti vstal ... nas spominja na zmagovalno vstajenje.

Zvečer smo se zbrali v cerkvi Marije Pomagaj k slovesnemu bogoslužju, ki ga je opravil delegat dr. Jure Rode, vodil pa inž. Tone Podražaj. Slovesna liturgija se začne s slavljenjem luči ob prižganih svečah.

Jutranjice je doživeto zapel Marcelo Brula. Pri bogoslužju božje besede so brali berila: Sandi Žnidar, Veronika Marinčič, inž. Janez Lavrič, Tatjana Groznik in gospa Alenka Jenko Goddec. Sveto mašo je daroval dr. Jure Rode za žive in rajne Slovence v Argentini. Pri pridigi je omenil, da je sveti oče Benedikt XVI. slovesno potrdil junaške kreposti škofa Janeza Gnidočca in priznanje mučeništva Lojzeta Grozdeta, ki so ga komunisti kruto mučili in ubili samo zaradi sovraštva do vere. Pri maši je prepeval Mešani pevski zbor San Justo pod vodstvom g. Andreja Selana. Na orglah jih je spremljala prof. Andrejka Selan Vombergar. Zbor je z lepim petjem velikonočnih pesmi ustvaril praznično razpoloženje. Nabirka je bila za cerkev Marije Pomagaj. Vse tri večere je bila priložnost za sveto spoved in veliko vernikov je prejelo sveto obhajilo. Po maši smo si pred cerkvijo voščili blagoslovljene praznike.

Na veliko nedeljo (4. aprila) so bile po vseh naših okrajih slovesne sv. maše in potem skupni zajtrk. Lepo smo praznovali velikonočne praznike.

malo za šalo...

DIOGEN

Grški filozof Diogen je bil lačen in brez ficka. S praznim želodcem se je sprehajal po ulicah in srečal bogatega znanca. Poprosil ga je za nekaj denarja. Toda – ta je nekam dolgo omahoval, Diogenu je bilo nazadnje dovolj in je dejal:

»Kaj se obotavljaš? Denar potrebujem za kosilo, ne za pogreb.«

+

BUTTI - Romanopisec in dramaturg Enrico Annibale Butti je bil direktor skromnega časopisa, ki je že po nekaj številkah nehal izhajati. V zadnji številki je Butti objavil naslednje pojasnilo:

»Ta časopis je rodila potreba po denarju, umira pa iz istega razloga.«

+

BYRON - Angleški pesnik George Gordon lord Byron je rahlo šepal

in ga je zaradi tega že vsako namigovanje razžalostilo. Vsakomur pa je skušal vrniti milo za drago.

»Kako kaj gre?« ga je z zlobnim poudarkom vprašala nekoliko škilava dama.

»Kakor pač vidite!« je zasikal občutljivi pesnik.

+

FORAIN - Zdravnik, ki je obiskal francoskega risarja in karikaturista Jeana-Louisa Foraina malo pred smrtjo, ga je hotel opogumiti in mu je dejal, da mu žila bije pravilno, da je dihanje v redu, srce prav tako in da vročina pada.

»Razumem!« je dejal Forain, ki si je bil na jasnem o svoji brezupni bolezni, »reči hočete, da bom umrl popolnoma zdrav.«

Ob 65-letnici odhoda – msgr. Anton Orehar	97
Brezmadežna in rdeči zmaj	
– Stane Snoj	98
Marijina podoba v spisih Marije Valtorte	99
Rožni venec – Marijan Jakopič	101
Nameni Apostolata molitve	101
Florijan, mučenec – Silvester Čuk	102
Občestvo in poslanstvo – François X. Nguyen van Thuân	103
Papež prejel »Pisma o dnevnem mučeništvu« blaženega Stepinca	
– Prevedel Marjan Hribar	105
Vidna podoba nevidnega Boga – Tomáš Špidlík	105
»Z menoj moreš storiti vse«	
– Favstina Kowalska	106
Razpad družin Veliko Britanijo letno stane 41 milijard funtov	107
Narava zakonske zveze – Lojze Kukovica	108
»Greh« – Danes? – Lojze Kukovica	109
Spolni pouk in spolna vzgoja	
– Lojze Kukovica	110
Ulični pridigar aretiran	111
Spreobrnjenje satanistke	
– Prevedel Stane Snoj	112
Nova spletna stran o škodljivosti pornografije	114
Rabinu Bergmanu grozijo	
– Prevedel Marjan Hribar	115
Duhovnik Marjan – Marko Kremžar	116
Nestrpno – Stane Snoj	118
Pred 70 leti se je ponesrečil Jože Kastelic	119
Tragedija na Akonkagvi	
– Priredil S.S.	119
De Gasperi – Ob 55-letnici smrti – Prevedel Marjan Hribar	122
Duhovno življenje je objavilo	
– Jure Vombergar	122
Ustoličenje novega predsednika v Čilu – S.S.	124
Življenjska modrost – Iz knjige Oznanjevalec	124
Iz naše kronike – Metka Mizerit	125

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- V socializmu smo imeli vse, v posocializmu bomo imeli desetkrat več.
- Kaj je sporočil Karl Marx z onega sveta: »Oprostite, tovariši, zmotil sem se.«
- Prihodnost je v naših rokah, preteklost pa v njihovih žepih.
- Revolucija žre lastne otroke – tudi nekateri otroci žro lastno revolucijo.
- V enopartijskem sistemu je natanko vedel, koga naj ovadi, zdaj je v dilemi.
- V kapitalizmu imaš na voljo samo eno možnost, v socializmu nisi imel nobene.
- Človek našega časa govori kot demokrat, misli kot boljševik, ukrepa kot fašist.
- Novopečeni demokrat je preživel petnajst let kot illegalec v komunistični stranki.
- Slovenska demokracija je stara komaj osemnajst let, pa je že senilna.
- Udbo so uvrstili v slovensko kulturno dediščino.
- Skrajna levica in skrajna desnica se slejkoprej združita.
- Cesarjeva nova oblačila so postala naša narodna noša.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVija - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - **Urednik:** Stane Snoj - **Člani uredniškega odbora:** Marjana Batagelj, Metka Mizerit in arh. Jure Vombergar - **Oblikovanje in prelom:** Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dušno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - **Tisk:** Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$170; po pošti: \$220 - Bariloche: \$200 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 90; brez BS: USD 65 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 110; brez BS: USD 75 - **EUROPA:** DŽ+BS: €100; brez BS: €70; **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 120; brez BS: USD 80. - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža poštne stroške - **Denarna nakazila na bančni (ne osební) ček na ime:** Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

Drama **ANDRAŽEV NORČEK** za praznik Kristusa Kralja in 50-letnico smrti škofa Gregorija Rožmana v Slovenski hiši. Scenerija: Tone Oblak
Foto Marko Vombergar

Miha Gaser, pisec in režiser te zgodovinske drame, s soprogo gospo Anko. *Foto Lučka Oblak Čop*

Vaja za slovensko manifestacijo
BUENOS AIRES CELEBRA ESLOVENIA
Foto Pavel Brula

El tesoro verde de Europa

Buenos Aires celebra Eslovenia

Veni a disfrutar de su cultura milenaria

Sábado 10 de abril - 16 a 20 h | Av. de Mayo y Perú

www.buenosaires.gob.ar

Buenos Aires
Gobierno de la Ciudad

Vaje v sanjuškem Našem domu za slovensko manifestacijo BUENOS AIRES CELEBRA ESLOVENIA v samem zgodovinskem centru Buenos Airesa – Foto Pavel Brula

Correo
Argentino
Suc. 7 Bs. As.

FRANQUEO PAGADO

Concesión N° 6395

TARIFA REDUCIDA

Concesión N° 2560

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rode Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877 Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina